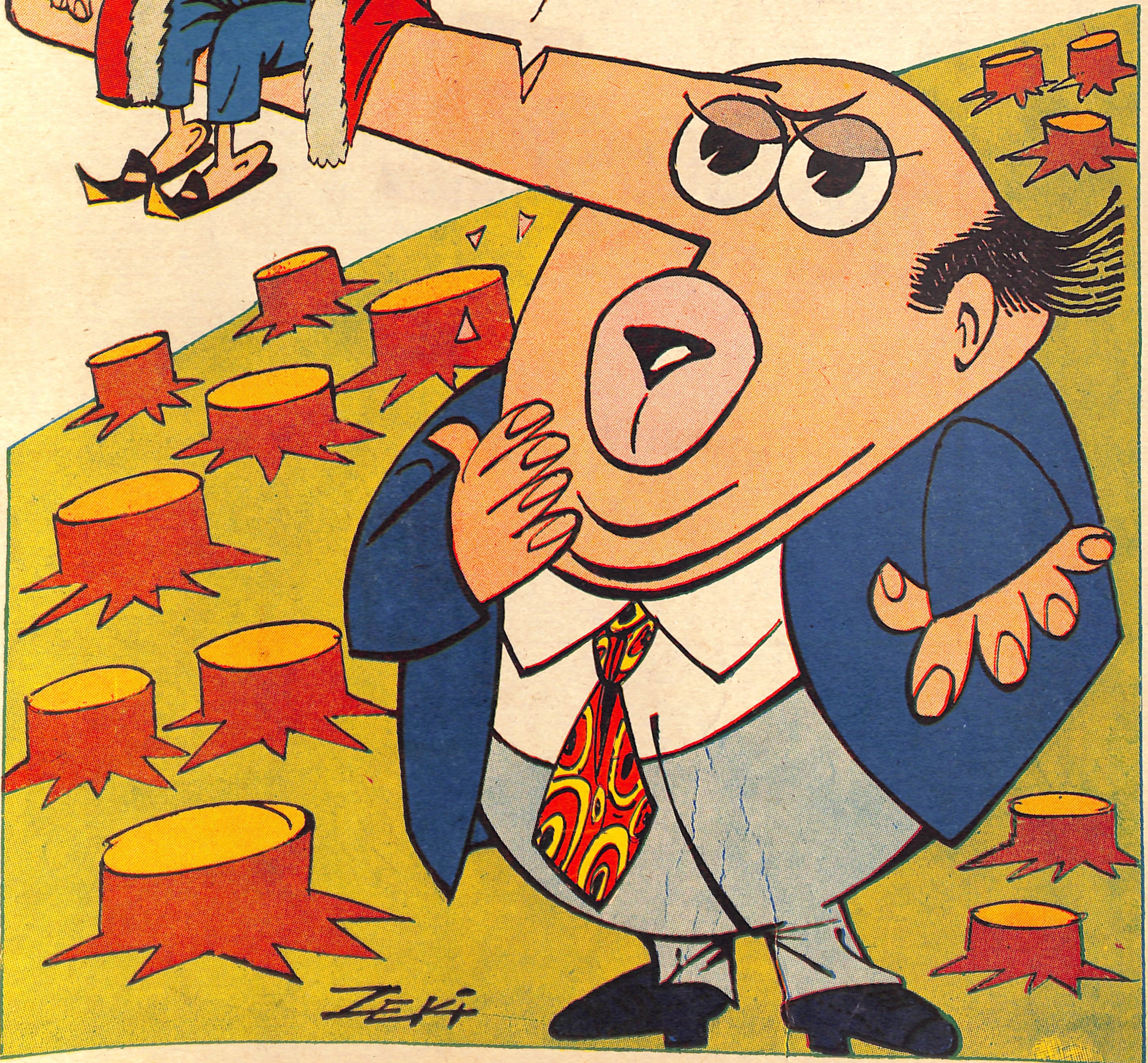
28-77

Akbaba

Nasreddin Hoca Sayısı

200000 TL
ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin,
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.- tl ev kredisi almak istemez misiniz?

TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

şubelerimizden broşür isteyiniz

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 28 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 6 Temmuz 1977 — Fiatı 250 Kuruş

SIKINTI

BİR fırtına öncesi gibi durgun ortalık. Çoğunluğun ilgisi bir noktada toplanınca, değinilebilecek konular da sınırlanıyor ister istemez. Yürekler «güvenoyu» diye çarparken hava raporundan sözedilir mi?

Cumhurbaşkanınca onaylanan Ecevit hükümeti göreve başladı. Siz bu satırları okurken hükümet programı üzerinde görüşmeler bitmiş, belki de oylama yapılmış olacak.

Uzun süreli hükümet bunalımları, ülkemize özgü bir özellik. İkibuçuk yılı aşkın bir hükümet bunalımı başka nerede görülmüştür? Ve hele bu bunalımın bir dört yıl daha sürmesi başka hangi ülkede destekleyici bulabilir?

İspanya, kırk yılı aşkın bir diktatörlük döneminden sonra gitti seçimlere. Hiçbir parti tek başına meclis salt çoğunluğunu alamadı ama, öteki partiler Suarez'in azınlık hükümetini destekliyorlar. Çünkü en fazla üyeli parti onunki.

Demokrasi yönünden biz İspanyollardan çok daha tecrübeliyiz. Öyleyse bu diretme, bu körükörüne inat neden?.

Belki bir noktanın altını bir kez daha çizmekte yarar var: AP, MSP, ve MHP sözcülerinin dışında hemen herkes bir CHP hükümetinin ülkeye en fazla yararı sağlayabileceği inancında. Seçimlerden önce genel görüş, çözümün tek parti yönetiminde yattığıydı. Şimdi de öyle. Sözgelimi seçimlerde AP'ye oy verenlerin çoğunluğu, AP'nin tek başına hükümet olabileceğini düşünerek verdi. «Eğer sonucun böyle olacağını bilseydim CHP'ye oy verirdim, «sözünü bir çok AP'li seçmenden işittik. Bu kişiler partilerine mi ihanet ediyorlar, yoksa ülkenin kötülüğünden mi yanalar?

Hiçbiri değil. Bu kişiler, mantıkları partizanlıkla körlenmemiş kişiler, hepsi bu. «Bizden başka herkes yanılıyor,» demeyecek kadar dengeliler.

Peki üç parti liderinin dengesizlikleri nereden geliyor? Neden daralıyor görüşleri?

İkibuçuk yıllık başıboş bir iktidar ortaklığı sayesinde semizlenip gelişme olanağı bulunan MHP'nin lideri her şeye karşın bir düş kırıklığı içinde. Kazandığı sayısal başarının çok az anlam taşıdığını biliyor. Hesaplar, AP ile ikili koalisyona gidebilme umutları üzerine yapılmıştı. Bu umutlar fos çıktı. Azınlık hükümeti de olsa sorunların çözümüne olumlu biçimde yaklaşan bir hükümet döneminde partisinin güneş gören kar gibi eriyeceğini biliyor Türkeş. Onun için iktidar ortağı olmak, yaşam sürdürmek kadar önemli bu yüzden.

Seçimlerden zararla çıkan MSP'nin lideri ise, daha başka kişisel iç çatışmalarla başbaşa. Partisinin içindeki bastırılmaya çalışılan çatışmalar da ayrı konu. Bay Erbakan, her fırsatta sözünü ettiği anahtarın hangi kilide uyacağını bile bilmiyor görünüşe göre. Bir yandan kendini ağır satıp karşısındakileri dize getirmek ve bulunmaz Hint kumaşı pahasıyla birilerine hükümet ortağı olmak çabası içinde, bir yandan da yaya kalıvermek korkusu içinde. Çünkü hükümet dışında kalmanın yalnız MHP değil, kendi partisi için de çözülme anlamına geleceğini seziyor. Ülkemizdeki iki partili rejime doğru hızla gidişin bilincinde. İkinci büyük parti olmak ya da hiç olmamak, işte sorun bu.

AP Genel Başkanı Süleyman Demirel'i anlamak da, öteki iki parti liderini anlamak kadar kolay. Üstelik Bay Demirel'i öteki ikisinden daha yakın tanıyoruz. Sandalye tutkusunun gözlerini bütünüyle körletmediğini, sıkıştığında şapkasını alıp gidecek denli mantıklı olduğunu biliyoruz. Peki bu kez neden böyle hırçınca diretiyor Demirel? Neden «Al atını, satmışım tımarını!» deyip kenara çekilmiyor?

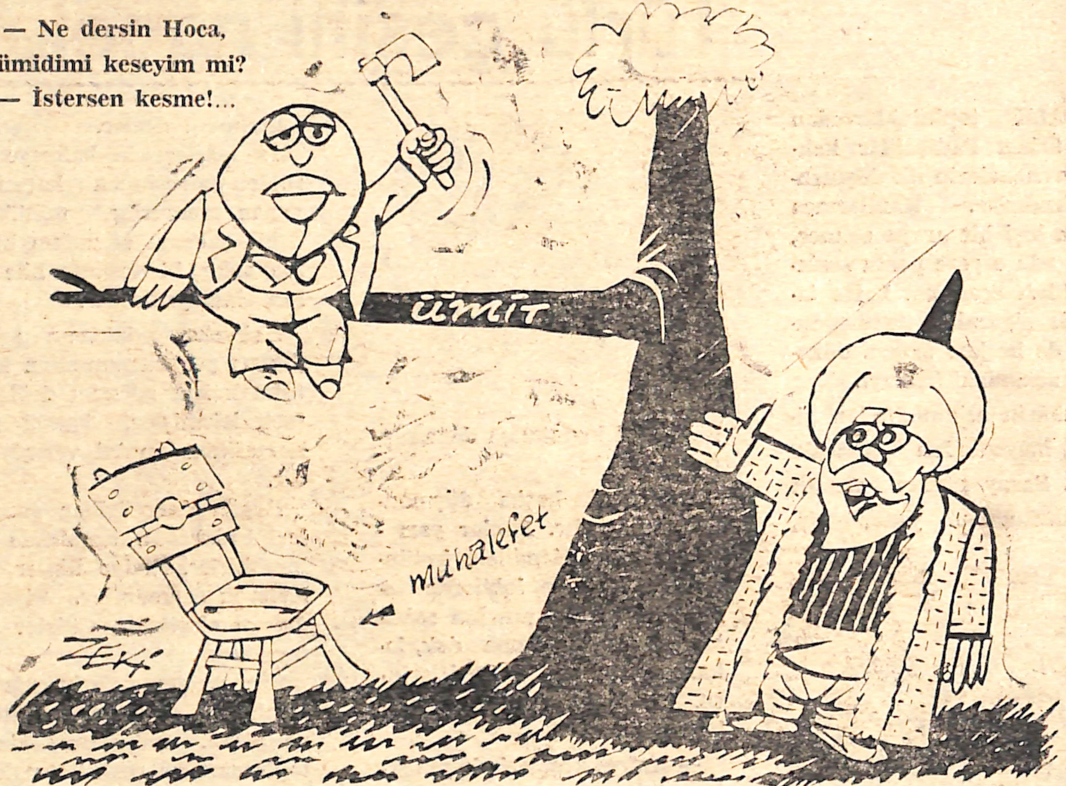
Sırf ego yüzünden mi? Sırf «Bu işi benden başka kimse yapamaz,» inancından mı?

Sanmıyoruz. Çevresindekiler bu olanağı tanımıyorlar Demirel'e. Hesap korkusu içinde «Ya biz ne olacağız?» diye sorup duran belli bir küme var ya çevresinde, işte onlar. Her davranışlarını kendisine güvenerek yapmış bu insanları yüzüstü bırakamayacak kadar onurlu Demirel. Ayrıca bunun kendi yüzüstü kalışı demek olacağını anlayacak kadar da akıllı.

Umarız hükümet sorunu kısa sürede olumlu bir sonuca ulaşır. Yoksa daha aylar boyu asıl sorunlar bir yana bırakılacak. Konuştuklarımız, yazdıklarımız, okuduklarımız hep bu konu çevresinde dönecek ister istemez.

Üzücü olduğunca sıkıcı bir durumla karşı karşıya kalacağız.

AKBABA

— CHP. Kıbrıs sorununu öncelikle ele alıyor. —

Lobiler, kulüpler, kahveler...

Türlü çeşitli naneler...

HALK topluluklarından ürken Padişahlar kahvehanelerin ilk düşmanlarındandırlar. Kanılarınca beş on kişi bir araya gelince, kahve adlı o yere postu serince laf lafı açacak... Lafta tabakaylı sigaralar tüttürülünlünce de herkes ortaya dökecektir ağzındaki baklayı.

Hünkârın selamlığından girecek, hareminden çıkacaklardır. Saray zaman zaman bu korkusunu yenememiş,

kahveleri kapatmayı denemiştir.

Kahvelerin başka düşmanları da vardır. Bunlar yarı - aydınlardır. Kendileri kulüplerde lokallerde, lobilerde daha nerelerde akşamdan sabaha, sabahtan akşama dek, iskambil, zar atarlar keyiflerince. Sıra halkın toplandığı yerlere gelince:

— Kahve köşelerinde pinekleyenlere acımadan sopa atmalı. Bu miskin yuvalarını kapatmalı! derler.

İş saatlarında kahveye girenler dairesinden kaçamak yapan memurlar, müdürler değil, çalışma olanağını bulamayanlar, bir konuta bile sahip olamayanlardır.

Kahveler aylakların sığındıkları yer durumundan kurtulmak için adlarını değiştirmek istemişler, kendilerine Kıraathane ismini vermişlerdir.

Bugün dargelirliler gazeteleri bedavadan buralarda izleyebilirler. Radyo dinler, televizyon seyrederler. Siyasal durum eleştirilir, fikirler ortaya atılır.

Kim ne derse desin, adı ister kahve, çayhane, kıraathane olsun. kahvehanelerimiz toplumumuza renk katmaktadır. Ve de halkımızın nabzı burada atmaktadır!.

İçimizdeki yangını söndüremez etfaiye, arasöz... Patlat dokuz kişiye bir gazoz...

Kısa Kısa

* Futbol güreş, boks yapanlar spor yaptıklarını ileri sürerler. Aslında bunlar birer oyundur. Kahvelerde tavla, iskambil oynayanlarda ellerini, kollarını oynatarak ayni yoldan yürümektedirler. Yarın bir: «Tavla ve iskambil genel müdürlüğü» kurulursa hiç şaşmamalıyız..

* Nargile meşesiz, köşesiz, Ayşesiz içilmez derler. Tömbeki tütünün konulduğu lüle meşe ağacından yapılırsa dayanıklı oluyor. Tiryaki köşede oturursa kahvenin heryanını görebilecek, daha iyi eğlenecektir. Ayşe'de arada bir ateş getirerek hem nargileyi, hem de onu içeni yakacaktır.

* Garson ocağa seslendi: «Yap bir nargile, işlek olsun. Müşteri ekledi: «Yalnız, garson gibi dişlek olmasın!»

* Ne içeceği sorulan kişi: «Bir kahve, dedi, yandan çarklı!» Garson güldü: «Yandan çarklılar depoya kaldırıldı, dedi, araba vapuru getireyim mi?»

* Kahvede bir emekli şöyle dedi:

* Kahvelerde eskiden daha çok emekliler bulunurlardı. Şimdi Emeklilerle, emekliliklerine otuz yıl kalan ve üniversite de kuyruğa giren lise mezunu beklemeliler kahvelerde pinekliyorlar.

— Burası Kırathane değil... KIRAATHANE!...

Akbaba KIRAATHANEsi

Kadifeden kesesi kahveden gelir sesi

Kahveden gelir sesi

EMİRGÂN'ın kahveleri ünlerini bugünedek sürdürmüşlerdir. Hâlâ İzmirde, Ankarada ve daha başka yerlerde bazı çaybahçeleri, kafeteryalar «Emirgân» ismini taşırlar.

Bir de fıkra anlatırlar konuyla ilgili. Eski yıllarda Emirgân kıyılarına sıralanan kahvelerde, akşam üstleri nargile tüttürenlerin sayıları çok artarmış. Marpuçlardan çıkan dumanlar sis gibi kaplarmış her yanı.

Emirgân önlerinde demir atan bir İngiliz gemisinin kaptanı bu dumanlı havayı görünce:

— Demir al! Tam yol ileri! Komutunu verdikten sonra, çarkçıbaşıya:

— Ben, demiş, eski denizciyim. Sis böyle karadan havaya doğru yayılmaya başladımı arkasından mutlaka deniz patlar!

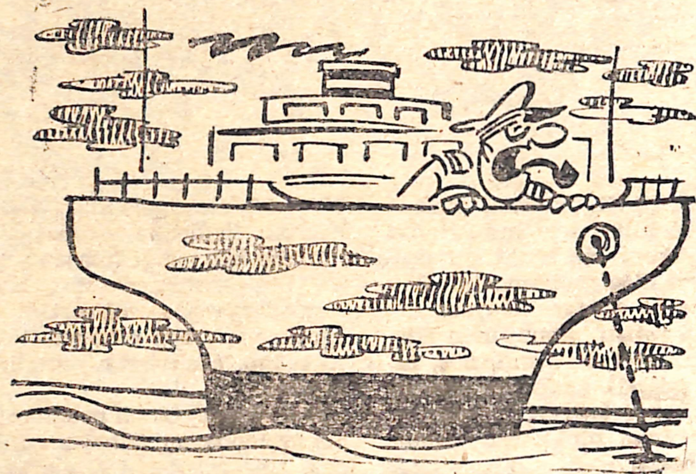
Partiler kahvelerde kurulur, iktidarlar yine orada vurulur..

Kamuoyunun oluştuğu ve siyasal partilerin vuruştuğu yerdir kahveler. En yüksek trajlı «Fısıltı» gazetesinin rotatifleri, offsetleri burada kurulmuştur. Ve nice iktidarlar insafsızca kahvelerde vurulmuştur. Politikacılar meydan mitinglerinde atar, tutarlar. Ama, kahvehanelerdeki muhalefet karşısında tutunamaz, çoğu zaman hapı yutarlar.

Seçim sonrası

Seçim yapıldı mı? Yapıldı. Kesin sonuçlar alındı mım? Alındı. Koalisyona mı gidilecek? Azınlık hükûmeti mi denenecek?

Parlamentodaki politikacılara artık susmak yaraşır... Buradan ötesine yalnız kahvehanelerdeki sivil kurmaylar karışır...

— Demiral... Fırtına geliyor!...

YAP BİR MİNİ - ETEKLİ

BAZI turistik bölgelerde «Şark kahvesi» adı verilmiş çayhaneler açılır. Oysa kahvenin batılısı yoktur. Türkiyede ne kadar kahve varsa, hepsi şark kahvehaneleridirler.

Ocakları ile, garsonları ile, nargileleri ve okkalı fıncanları ile yerli malımızdırlar.

Garsonların müşterileri ile teklifsizlikleri akraba çıkarak başlamaktadır. Şöyle yüzünüze bir bakar, nüfus dairesindeki kütüğünüzdeki yerlerini saptarlar:

— Emret amca!.

— Hoş geldin beybaba!.

— Kahven nasıl olsun dayı!...

— Hop dedi abey!.

Yüzünüze dikkatle bakmaları, yalnız kaçıncı dereceden akraba bulunduğunuzu anlamak için değildir. Ruhunuzu okuyacak, ağzınızın ölçüsünü alacak, siparişinizi ona göre ocağa iletecektir.

Müşteri tiryakiye benzemiyorsa, değerlendirme hemen şifrelenmiş, ocağa bildirilmiştir:

— Çay biiir, zarif...

Ağzının tadını bilen biriyse:

— Çay biiir, ağır! diye bağırılmıştır.

Kahvehane personelinin kendi aralarında uyguladıkları şifreler ve özel sözcükler vardır. Bu dili gedikli müşteri olmayanlar bilmezler.

Müşteri:

— Getir bir nargile!

Mi dedi?. Garson bunu ocağa:

— Yap bir doool! Şeklinde iletecektir.

— Az şekerli kahve! Siparişi şöyle yanıt bulur:

— Şekeraz biiir!

Ihlamur içilecekse, bu siparişin garsoncası:

— Çiçek kaynat! tır...

Kilonuz doksanın üstünde ise, oturduğunuz sandalye ağırlığınızın altında çatırdıyorsa garson hemen raporunu ocağa sunmuştur:

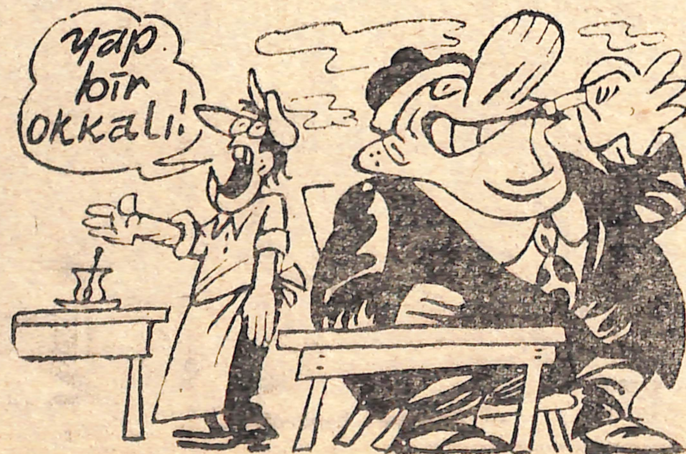
— Yap bir okkalı!

Geçenlerde bir çayhanede garson:

— Yap iki mini — etekli! diye bağırınca yadırgamıştım. Kahvecilik sözlüğünde söylediklerinin karşılığı yoktu.

Garson merakımı giderdi:

— Şimdi gençlerin çoğu, dedi, tek şekerli yarım çayı seviyorlar. Biz de modaya uyduk, yeni dalgaya bu adı koyduk!..

Hazırlayan :

BURHAN ESEN

Fiks Menü

K. Doğan Büke

GENÇLİK yıllarım, parasal sıkıntılar içinde geçti. İki yakam bir araya gelmedi düğmeyi iliğe geçiremedim. Derken, «yeni moda» cereyanı imdadıma yetişti, gömleğimin iki ci düğmesini de açtım, döş, bağır meydanda gezip duruyorum Evlenip tek karıya kul olacağıma, bekârım, tüm karılar benim.

Yolda bir güzel kız görsem, hemen ona aşık olurum. Plâtonik bir aşk benimki. Öğrenci ise her sabah evinin önünden alır, peşine düşer, okuluna bırakırım. Evine sağ salim dönüşü de benim görevimdir. Bir yerde çalışıyorsa, iki parti dönüşü de benim güvencem altındadır. Kız isterse bana baksın, bakmasa da olur. Ben onu seviyorum ya... Benim için mühim olan birini sevmemdir. Karşılık beklemem. Kadından sevgi beklemek, faizciden sadaka ummak gibi birşey...

Sevgi dediysem, öyle hercai ruhlu da değilim. Sevdiğim kadına sülük gibi yapışırım. Peşini bırakmam. Bir kadını daha beğenirsem, onu da severim. Sevginin ölçüsü, hududu yok.

Sabah, bir öğrenciyi okuluna bırakırım, az sonra bir memur hanımı işine teslim ederim, döner, pazara alış - verişe çıkan sevgilimi takip ederim. Arkasından Konkenci sevgililerimi Kulüplerine dağıtırım. Akşama doğru, onları yerlerinden toparlar, evlerine teslim ederim. Benim işim bu. İşini benim kadar seven insan yoktur.

Derken, sevgili saham bana dar gelmeye başladı. Gazinolarda as solist'lere el attım. Her akşam bir gazinodayım.

Bu işler, öyle ucuza da mal olmuyor, okula, işe, Konkene otobüsle, dolmuşla giden var, hususi araba ile giden var... Hele Gazinolara para yetişmiyor. Peder ölünce birkaç gayrimenkul bırakmıştı, onları sırası ile satıp, geçiniyorum. İş mi? Ne işi? Benim işim, kız sevmek, kadın sevmek. Bir de başka işle mi uğraşacağım?

Benim sevgim, hercai sevgi değil demiştim. Büyük gazinolarda as solist olarak programa çıkan bir hanıma tutuldum, sülük ne kelime? Sülük bir an gelir, kan'dan davul gibi şişer, pat diye düşer. Kadının biti olmuşum. Tüm DDT yi bana uygulasalar, canımı vermem, kadından ayrılmam.

Kadın için yanıp tutuşuyorum. Bir elini tutabilsem,tüm sevgililerimden vazgeçeceğim. Onu bir öpebilsem, orada ruhumu teslim edeceğim, ayaklarının altında öleceğim.

Her akşam, O'nun programı olan gazinodayım. Sahnenin önündeki masa benim. Şef garsonla, diğer garsonlarla içli dışlı oldum. Bahşiş de gani.

Gazinoda «Fiks Menü» yöntemi uygulanıyor. Adı «Fiks Menü.» Hudutsuz kazıklama yöntemi...

Sevdiğim, ayağının turabı olduğum As Solist sahnede. O ne ilâhi ses, o ne tatlı kıvırmalar? Sevgilim bir gün şarkısını orta yerde kesiverdi, şarkının güftesinde orta yerde bir «Allah» sözü var. Sevgilim, sahneye göre sağdaki dinleyicileri bir bölüm yaptı, soldakileri bir bölüm. Şarkıyı söylüyor, «Allah» sözüne sıra gelince soldakileri susturup sağdakilere «Allah» diye feryadı bastırıyor, sonra sağdakileri susturup soldakilere «Allah» dedirtiyor. Hangi tarafın feryadı daha yüksek olursa o taraf kazanıyor. Neyi mi kazanıyor? Bunu ben de bilmiyorum.

Sevgilimin asıl gayesi kıvranıp dururken boğulduğu ter'i kurutmak. Sağdakiler «Allah» diyor, olmuyor, Soldakiler «Allah» diye feryadı basıyor. Sevgilim bunu kâfi bulmuyor.

Ben, o gazinoda hep sağ tarafta otururum.

Baktım, sevgilim her akşam, ayni numarayı tekrarlıyor. Bu iş benim için bir açık kapı. Sevgilimi bir öpmeye canımı ortaya koymuşum. Yine bir akşam ayni oyun devam ediyor. Sevgilim sahnede «Allah» diye bağırma yöntemini dinleyicilerine anlatırken ayağa kalktım:

— Hanımefendi, ben bir hayranınızım, kaç gecedir, «Allah» diye bağırmayı kâfi bulmadınız, daha yüksek sesle ve daha çok iştirakçi ile «Allah» denilmesini istiyorsunuz. Bu defa, «Allah» diye bağrılmasını tatminkar bulursanız, bana bir öpücük vadeder misiniz? Tabii, yanaklarınızdan dedim. Sevgilim bu önerimi kabul etti.

Sevgilim, önce sol taraftakileri «Allah» dedirtti, «Olmuyor» diye kanıtladı. Sıra bizim bölüme, sağ tarafa geldi, şarkıya yeniden başladı, bizim taraftan bir «Allah» feryadı yükseldi, tarifi kabil değil. Ben bile şaşırdım. Sevgilim, bu feryada bahane bulamadı, «Sağ taraf kazandı» demek zorunda kaldı. Ben hemen sahneye fırladım, sevgilimin iki yanağından, aşk öpücüğümü aldım. O öpücüğü hayatım boyunca unutmadım, unutamam. Artık ölsem de gam yemem.

Şimdi, bu sırrımı size açıklıyorum. Bu «Allah» feryadı yarışmasını nasıl kazandı? Öyle doping falan gibi yasa dışı yolla değil.

Biliyorsunuz, garsonlarla içli dışlı olduğumu anlatmıştım. Garsonları daha önce toplayıp bu «Allah» deme numarası başlayınca sağ taraftaki masalarda oturanların hesap pusulalarını adamların ellerine vermelerini öğütlemiştim. Garsonlara yüzer lira bahşiş vermiştim. Bu «Allah» diye bağırma feryadı, herşey dahil yüz lira fiks menü numarasına aldanıp gelenlerin iki kişi için bin - binbeşyüz lira tutarındaki hesabı gören dinleyicilerin, hesap için bastığı feryatlardı...

Mühim olan, kazanmak. Gaye ye vasıl olmak için her yol meşrudur...

K. Doğan BÜKE

— Anahtarı bendedir!...

MEMUR

Öğlende kalkar müdür
Erken kalktık mahmuruz
Tüm işi memur görür
Göze müdür görünür
Bir küçücük memuruz
Dikende otururuz.

Alırız en az maaş
En fazla yoruluruz
Soframızda yoktur aş
Ekmeğe açtık savaş
Bir küçücük memuruz
Kazıkta otururuz.

İkibin lira brüt
Binliği zor buluruz
Borç katarı gelir: Düüt»
Yürekler atar küt küt
Bir küçücük memuruz
Dikende otururuz.

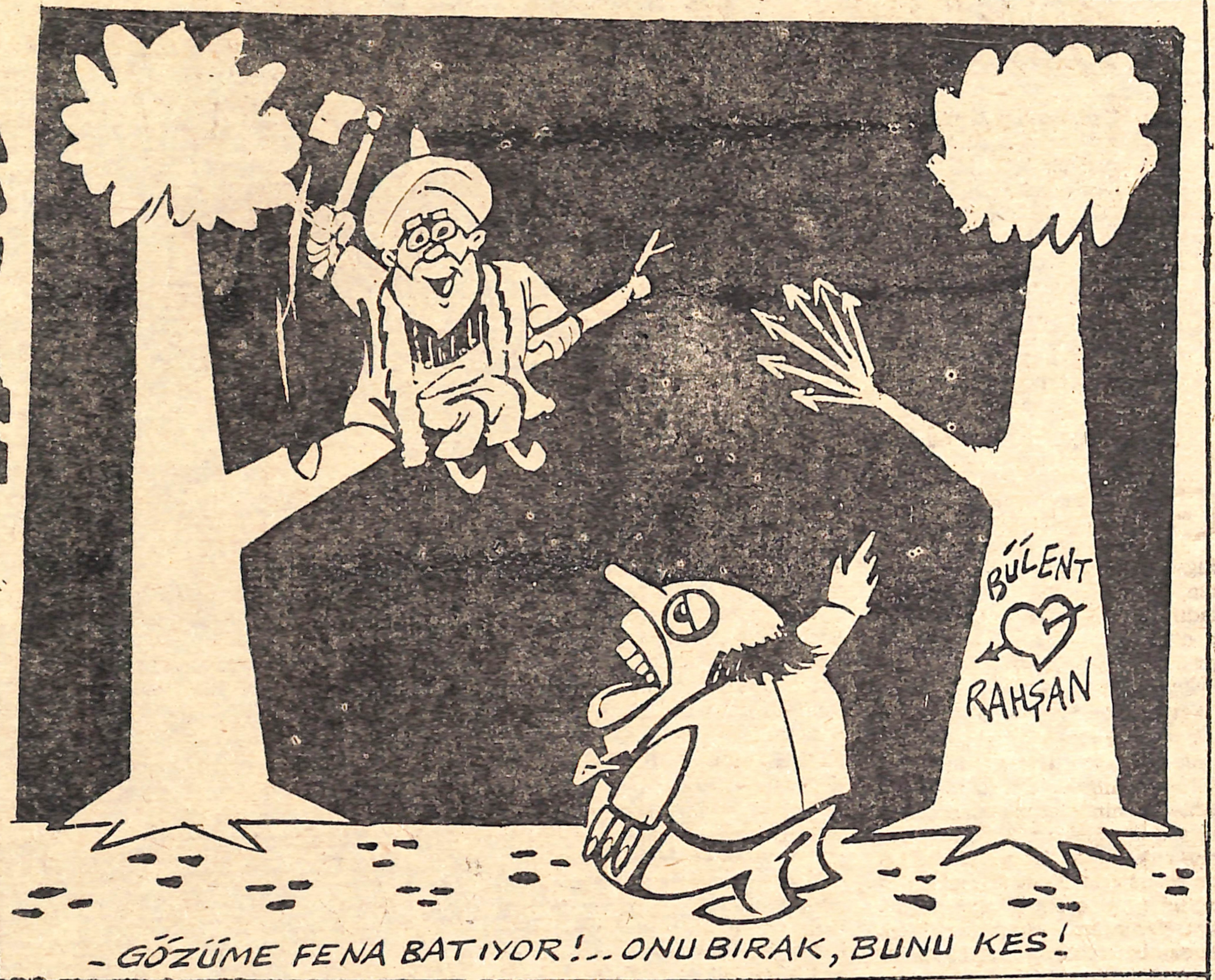
Rotamızı yitirdik
Okyanusta vapuruz
Yakıtı tüm bitirdik
Fırtınaya tutulduk
Bir ufacık memuruz
Kayaya otururuz.

Birden derler: «Git Van'a»
Yollara koyuluruz
Kış saldırır her yana
Beş çocuk, eş, kaynana...
Bir küçücük memuruz
İğreti otururuz.

Yaşar Hadi ÖNDER

Nasreddin HOCA

ZEKİ

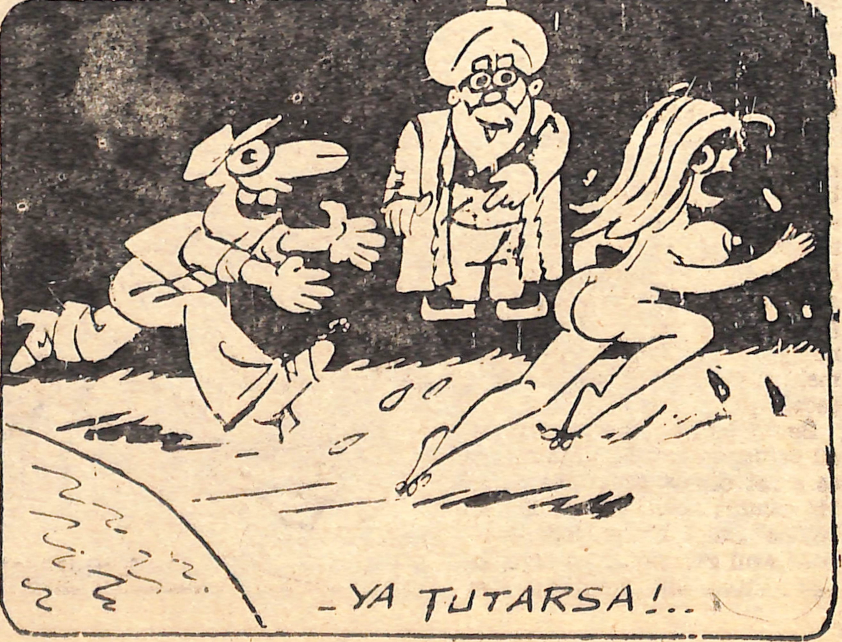

GREV GÖZCÜSÜ!

Anadolu Futbolu kalkınıyor

mehmet sâkıp

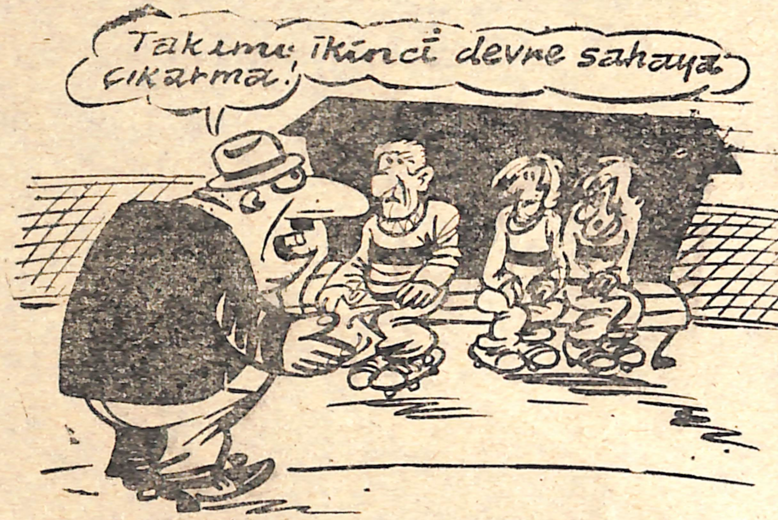
EĞER tayinim bu Anadolu şehrine çıkmasaydı Anadolu futbolunun nasıl bir kalkınma içinde olduğunu böyle yakından göremeyecektim. Orta halli bir ev tutup ailemi yerleştirdikten sonra dairedeki görevime başlamıştım. Bu arada şehrin hayatına da yavaş yavaş giriyorduk. İlk dikkatimi çeken şey, şehir halkının, esnafın, gençlerin o yıl kurulmuş bulunan şehir takımına gösterdikleri büyük ilgiydi. Takımın ikinci lige alınması için büyük çabalar gösterilmekteydi. Tam da o günlerde şehrin spor tesislerinin yeterli olup olmadığını incelemek üzere futbol federasyonu başkanı ve bir kurul çıka geldi. Şehir şehir olalı herhalde böyle bir karşılaşılama görmemişti. Şehrin meydanında davullar çalınıyor, kurbanlık koyunlar kesim için sıra bekliyordu. Federasyon başkanı ve yanındakiler anlı şanlı törenlerle şehir stadına götürüldü, spor tesisleri gezdirildi. Kısa bir süre sonra karar açıklandı, şehir takımı ikinci lige alınmıştı. Artık şehirde konuşulan biricik konu buydu. Dükkânlara, caddelere, hatta evlere şehir takımının flamaları, başarılar dileyen kuruluşların pankartları asılıyordu. Gençler, hatta kadınlar şehir takımı için seçilen renklerden elbiseler giymeye başlamışlardı. Bütün şehir yalnız o iki renkle dolmuştu. Kıyıda, köşede gruplar büyük bir heyecanla takımları üstüne konuşuyorlardı.

«Beşiktaş'lı Şemsettin gelirim demiş yahu. Hem de para ne demek, memleketimin takımında para almadan da oynarım demiş»

«Antrenörlüğe Gündüz Kılıç gelesiymiş ama Cemil'nen Metin'i alırsanız demiş...»

«Vefa'dan bir santrafor getirmişler ki, üfff...»

«Ben asıl Fenerbahçe'den gelene futbolcu derim. Oğlanda bir çalım var ki sanki dersin Lefter...»

Yapılan tahminlerde ise şampiyonluk için birinci sırada şehir takımına yer verildikten sonra ona rakip olabilecek takımlar tartışılıyordu. Görüşler çeşitliydi.

Şehir takımı ilk maçını kendi sahasında oynayacaktı. Maç gününe doğru heyecan da doruk noktasına yaklaşmaktaydı. Konuşmalardaki, tartışmalardaki hararet giderek artıyordu. Şimdi en önemli konu, gelecek takıma atılacak gol sayısı ile ilgili tahminlerdi.» O takım da kuvvetli, ikiden fazla atamayız» diyen birini gözümün önünde dokuz on kişi birden dövdü.

«İki ne demek ulan, on bile atarız!»

«Bu takım üç büyükleri bile sıraya dizmezse anam avradım olsun!»

Bütün şehir, tek - vücut bir heyecanı yaşıyordu. Bu heyecana pek katılmadığımdan olacak, daire arkadaşlarım bana tuhaf gözlerle bakıyorlardı. Hatta konuk takımın şehrinden olduğum söylentisi bütün daireye yayıldı, arkam sıra «pazar günü ona göstereceğiz» diyenler oldu.

İstanbul'dan mahalle arkadaşım Faruk'a işte o günlerin heyecanı içinde rastladım.

«Vay Mehmet Ağabey» diye boynuma sarıldı.

«Faruk sen ha! Burada ne arıyorsun yahu?»

«Şehir takımına transfer oldum ağabey» dedi gülerek.

«Ulan yapma. Sen mahalle takımından tekaüt olmamış mıydın?»

«Ne demek ağabey. Bugüne bugün (...) Spor'un as oyuncusuyum!»

«Ulan bırak dalgayı...»

«Şişt, çaktırma ağabey. Gel oturalım şöyle»

Bir kahveye oturup çaylarımızı söyledik.

«İşim tıkırında ağabey. Yazın buralı üç kişi geldiler. Kulübün yönetim kurulundanmışlar. Futbolcu avına çıkmışlar, senin adını söylediler, dediler. «Abiler, sağolun ama geç kaldınız. Bu sezon (...) Spor'a söz verdim» dedim. «Aman etme tutma, biz onlarınkinden ellibin fazla verelim» dediler. Böylece kalktık geldik. Ya, topladıklarının en iyilerinden birisi yine de benim. Nerede döküntü futbolcu taslağı varsa alıp gelmişler. Mesela Galatasaray'da oynadım diye hava atan birisini getirdiler, oğlan transfer parasını bir tamam aldıktan sonra bir yıl futbol oynayamaz diyen doktor raporunu dayayıp geri İstanbul'a sözüm ona tedaviye gitti...»

«Yahu hiç mi iyi oyuncu yok aranızda?»

«Var ağabey, beş altı tane gerçekten yetenekli çocuk var ama takıma zor girerler»

«Niye?»

«Çünkü onlar buralı. Bizim gibi sözde büyük takımlardan gelmediler. Buranın amatör takımlarından alındılar.»

«Peki yönetim kurulunda hiç mi işten anlayan yok?»

«Yok ağabey. Yönetim kuruluna işten anlayanları değil, maddi bakımdan katkıları olsun diye hep şehrin zenginlerini doldurmuşlar. Başkan sucuk tüccarı örneğin, ötekiler fabrikatör, tüccar, emlakçı filan»

«Paranı verdiler mi?»

«Hem de peşin. Bir de daire tahsis ettiler her futbolcuya. Yeme içme bedava. İstediğin lokantaya gir ye. Para soran yok, versen de almıyorlar. Berber bedava, İşimiz iş ağabey...»

Ayrılırken, Faruk ilk maçlarına gelmemi ısrarla istedi. Maç günü şehirde yer yer yerinden oynuyordu. Davullar gümbürdüyor, halaylar çekiliyordu. Taraftarlar daha sabahın erken saatlerinde onbin kişilik stadın önüne birikmişlerdi. Köylerden, civar illerden gelenler vardı. Ve öğleye doğru sadece stad değil, stadın çevresindeki ağaçlar, damlar, balkonlar hınçahınç insanla dolmuştu. Tezahüratın bini bin parayaydı. Şayet kapıda eşofmanıyla Faruk beni görüp içeri almasaydı stada giremeyecektim. Faruk'un kolumdan tutmasıyla etraftaki görevliler, kalabalık saygıyla yol açtı. Faruk kapalı tribünde iyi bir yere oturttu beni.

Maçın başlama saati yaklaştıkça milletin tansiyonu yükseliyor, dev bir koro takımın adını ünlüyordu. En az dokuz on amigo heveslisi sırtlarında o iki renkten giysilerle seyircileri coşturmaya çalışıyorlardı. Tribünlerde en az dokuz on davul birden gümbürdüyor, millet birbirini eze eze halay çekiyor, çiftetelli oynuyordu. Derken pırıl pırıl formalarıyla şehir takımı boy gösterdi, gök gürültüsünü andıran uğultular arasında kale arkasında ısınma hareketlerine başladı.

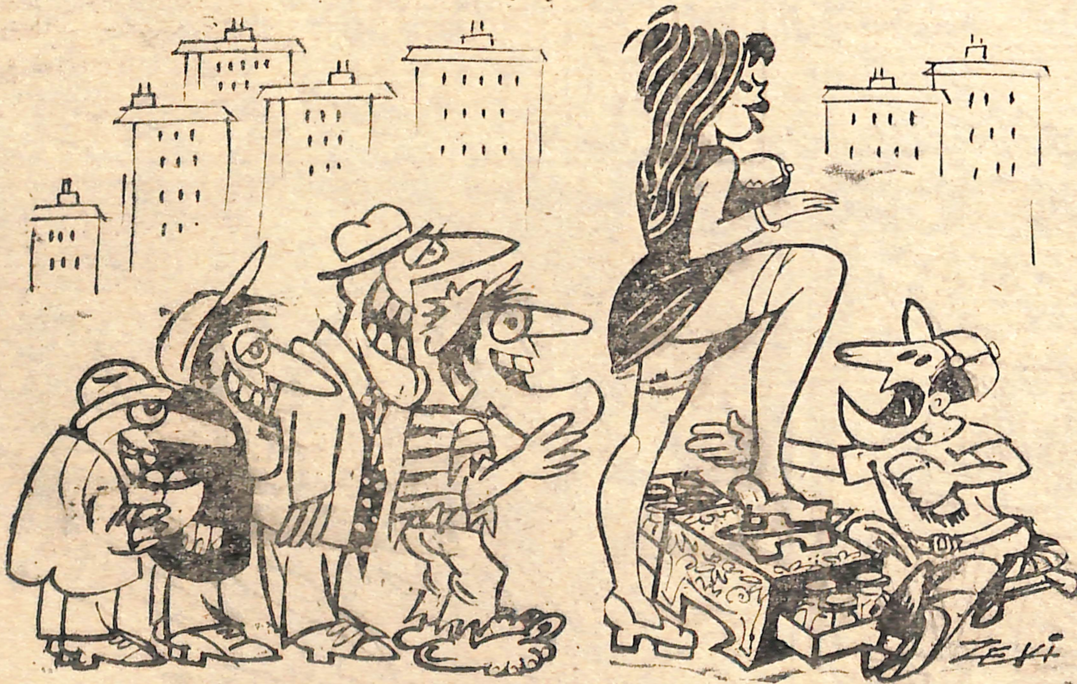
«Dokuz numaraya bak dokuz numaraya, hey koçum be! Fenerbahçe'den»

«Aha şu var ya aha şu dalyan boylusu, Galatasaray'dan ha!»

«Asım'ı görüyon mu. Aslanım be, Beşiktaş'ı atlatıp bize gelmiş...»

«Hele şu Faruk'a hele. Angaragücü yalvarmış da yoh demiş»

«Ulan şu bizim Ali len. Amatör kümede oynuyordu. Bunu hangi akılla takıma koydular?»

— Hey! Sen ne bekliyorsun?...

— «Senin pabucun yok, kuyruktan çık!» demeni bekliyorum!...

«Anası höllüğe sarmış küçükken, çarpık bacaklı baksana!»

Seyirciler, dışardan gelenlere alkış tutarken, yerlilerle alay edip duruyorlardı. Derken konuk takım da «yuh» sesleri arasında sahaya çıktı. Bu korkunç seyirci kalabalığından ürkmüşe benziyorlardı. Bu esnada şehir takımı cakalı cakalı fotoğraflar çektiriyordu.

Sonra hakemler de göründüler. Takım kaptanları el sıkıştılar. Ve maç başladı. Top bir anda bizim Faruk'a geldi. O sükseli bir ayak hareketiyle topu arkadaşına uzattı. Korkunç bir uğultu kapladı stadı. Santrafor sağaçığa vermişti ve o kale içine ortalamıştı. Bütün stad ayağa kalktı. Gol oluyordu akıllarınca. Karşı takımdan bir oyuncu sakin bir vuruşla topu ilerilere gönderdi. Stadı derin solukların koyveriliş gürültüsü doldurdu.

On dakika sonra stadda çıt çıkmaz olmuştu. Gözler oradan oraya şaşkınca gidip gelen topu izliyordu sadece. Beklenen goller olmuyor, dakikalar uzayıp gidiyordu. Devrenin sonu yaklaşıyordu. Birden, bu taraftan bir oyuncu, ayağındaki topu kale sahası içinde rakibine kaptırınca kendisini yere atıverdi. Aynı anda bütün stad ayağa kalktı.

«Haakeeem... Peeenaltııı!»

«Penaltı! Penaltı!»

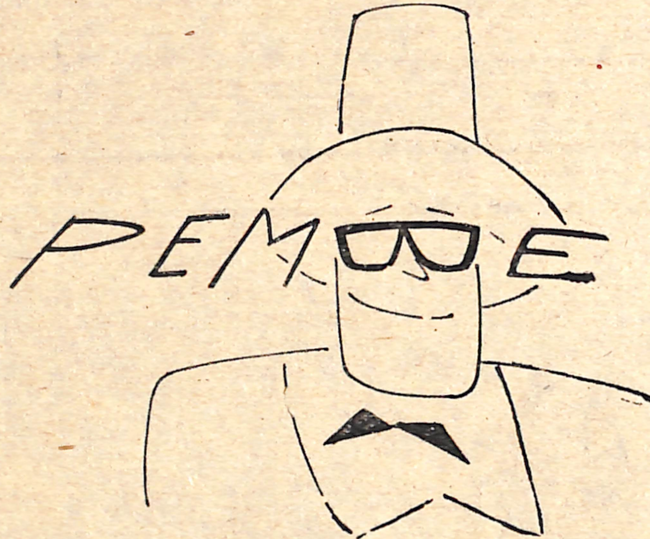
Hakem baktı, durdu, düşündü. Sonra düdüğünü öttürüp penaltı verdi. Tribünler bir anda birbiriyle kucaklaşan, sarılıp öpüşen insanlarla doldu. Konuk takımın itirazları fayda etmeyince top ortaya dikildi. Faruk geldi, topa vurdu. Ben ne olduğunu anlayamadan stad yıkılıyor sandım. Ortalık sakinleştiğinde az ilerimdeki davulcunun davulunun derisi parçalanmıştı ve konuk takım santra yapıyordu. Az sonra da ilk devre bitti.

Bu sırada şeref tribününde oturan birisi paldır küldür aşağı indi. «Başkan başkan» dediler etraftan. Başkan, tel örgüden antrenöre seslendi. Yakınımda olduğundan yanına gelen antrenöre neler dediğini rahatça duyuyordum:

«Yavu Alettin Beg. Misafir takım çok zorlu bi şeye benziyor. Bak ne diyecem, sen takımı ikinci devreye çıkarma»

— Kurbağalama yüzmeyi öğretecek siz misiniz?

Yazısız

Antrenör şaşırıp dikkatle baktı başkana.

«Yani dimem o ki, bi gol bize yeter yavu. İkinci devreye çıkarsak gol mol yeriz. Nasıl olsa galibiz, burda bırakalım maçı, he kurbanın olam.»

Antrenör etrafına bakındı, sonra başkana sus pus yaptı. Yavaş bir sesle başkana bir şeyler söyledi. Başkan hiç bir şey anlamamış bir suratla, kös kös yerine döndü. Oturduğu yerden:

«Şimdik gol mol yersek ben derim» diye söyleniyordu.

İkinci yarıya konuk takım hızlı girdi. Bu tarafın oyuncuları artık dökülmeye başlamıştı. Sadece yerli oyuncular koşuşup duruyorlardı. Yine de seyirciye bir türlü yaranamıyorlardı. Örneğin bizim Faruk niç koşmuyor, sıkıştı mı selameti topu taca ya da kornere atmakta buluyordu. Fakat bu yerinde bir kurtarış, hatta bir fedakarlık olarak uzun uzun alkışlanıyordu. Buna karşılık rakip oyuncuların peşini bırakmayan, takımı ayakta tutan yerli oyunculara seyirciler kızıp duruyorlar, doğru hareketlerine bile basıyorlardı küfrü. Derken konuk takım golünü attı ve beraberliği sağladı. Ortalığı derin bir sessizlik sarmıştı ki şeref tribününden «şap şap» diye sesler geldi. Herkes o yana baktı. Başkan ellerini dizlerine vurarak:

«Ben demiştim... Ben demiştim...» diye hayıflanıyordu.

Uzun sürmedi, konuk takım ikinci golünü de attı. Şehrin takımı artık dökülüyordu. Seyirciler artık hakeme, yerli oyunculara uluorta sövmeye başladılardı.

Maç konuk takımın galibiyetiyle bitti ama ondan sonra olanları anlatmak uzun bir konu. Söylentilere göre kulüp başkanı maçtan sonra antrenörün üstüne yürümüş, «takımı ne diye ikinci devreye çıkarttın» diye dövmeye kalkmış. Seyircilerin bir kısmı ise şehirden bir kaç kilometre ilerde hakemi arabadan indirip dövmüşler. Konuk takım ise akşama kadar stadda mahsur kalmış, ancak Jandarma geldikten sonra çıkabilmişler.

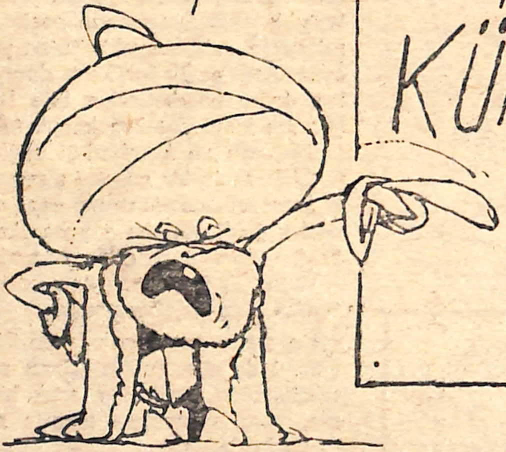
Hasılı, o maçı seyrettikten sonra anladım ki Anadolu futbolu dev adımlarla kalkınma yolunda ilerlemektedir!

Mehmet SÂKIP

— Vatandaşlar ucuz et almak için saatlerce kuyrukta bekliyorlar —

NASRETTİN HOCA HAFTASINDA: PÎ

YA TUTARSA!

NASRETTİN Hoca, gazete satıcısının önünden geçiyordu. Bir ara durup gazete alanları gözledi.

Bazı kişilerin aynı gazeteden bir kaç nüsha aldıklarını görünce merak etti, bunlardan birisine sordu:

— Aynı gazeteden üç tane aldınız, niçin?

— Bu gazetede kupon var hocam. Böylece kazanma şansımı artırıyorum.

Hoca, şöyle bir düşündü, dudak büktü, söylendi:

— Çok zayıf bir olasılık.

— Ya tutarsa!

Hoca, torunlarından birisinin bu yanıtı karşısında ilk kez sustu kaldı.

İŞİN YARISI

NASRETTİN Hoca, ilk karısının ölümünden sonra bekârlık canına tak demişti. Evlenmeğe karar verdi ve Akşehir'in soylu ailelerinden bir dul kadını gözüne kestirdi. Bunu öğrenen arkadaşlarından biri:

— «Evlenme işin ne oldu Hoca?» diye sordu:

Hoca sakalanı sıvazlıyarak:

— İşin yarısını hallettik, dedi:

Ben o hatunla evlenmeğe muvafakat ediyorum, şimdi onun benimle evlenmeğe razı olması kaldı!...

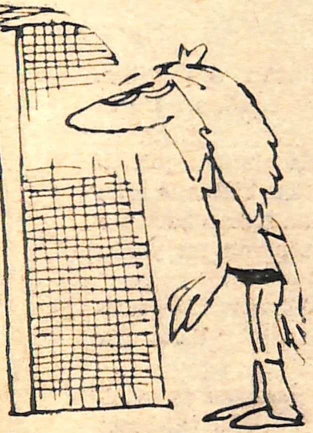
— Sigara kanser yapıyormuş — (Gazeteler)

— Gecekondular yık

Yazıs

...İZ, ÜSTADIMIZA SAYGILARIMIZLA...

NEREYE KAYDOLAYIM?

NASRETTİN Hoca'nın karısı, bir konuda onun fikrini almak istedi:

— Kocacığım, dedi, Milli Eğitim Bakanlığı Akşehir'de, kadınlar için kurslar açmış. Dikiş bölümüne mi kaydolayım yoksa nakış veya çiçekçilik bölümüne mi?

Hoca, çabucak yanıtladı eşini:

— Yemek pişirme bölümüne kaydol hanım.

BİLİYORUM AMA...

HOCA, otomobili ile bir caddeye girdi. Buradaki mağazaların birinden alışveriş yapacaktı. Arabasını park edecek bir yer aramağa başladı. Yok, yok, yok... Daha önce gelenler her tarafı doldurmuşlar.

Sonunda yolun az çok geniş bir yerine park etmeğe karar verdi.

Arabasından çıkmağa hazırlanıyordu ki yanında bir trafik polisi belirdi:

— Size otuz lira ceza yazıyorum Hocam, dedi.

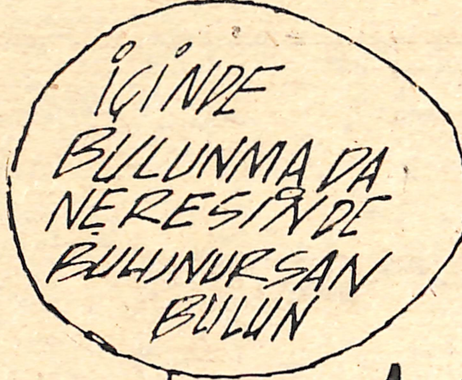
Sonra ekledi:

— Bakınız, yaşlı başlı bir adamsınız, buraya park edilemiyeceğini bilmeniz gerekirdi.

Hoca:

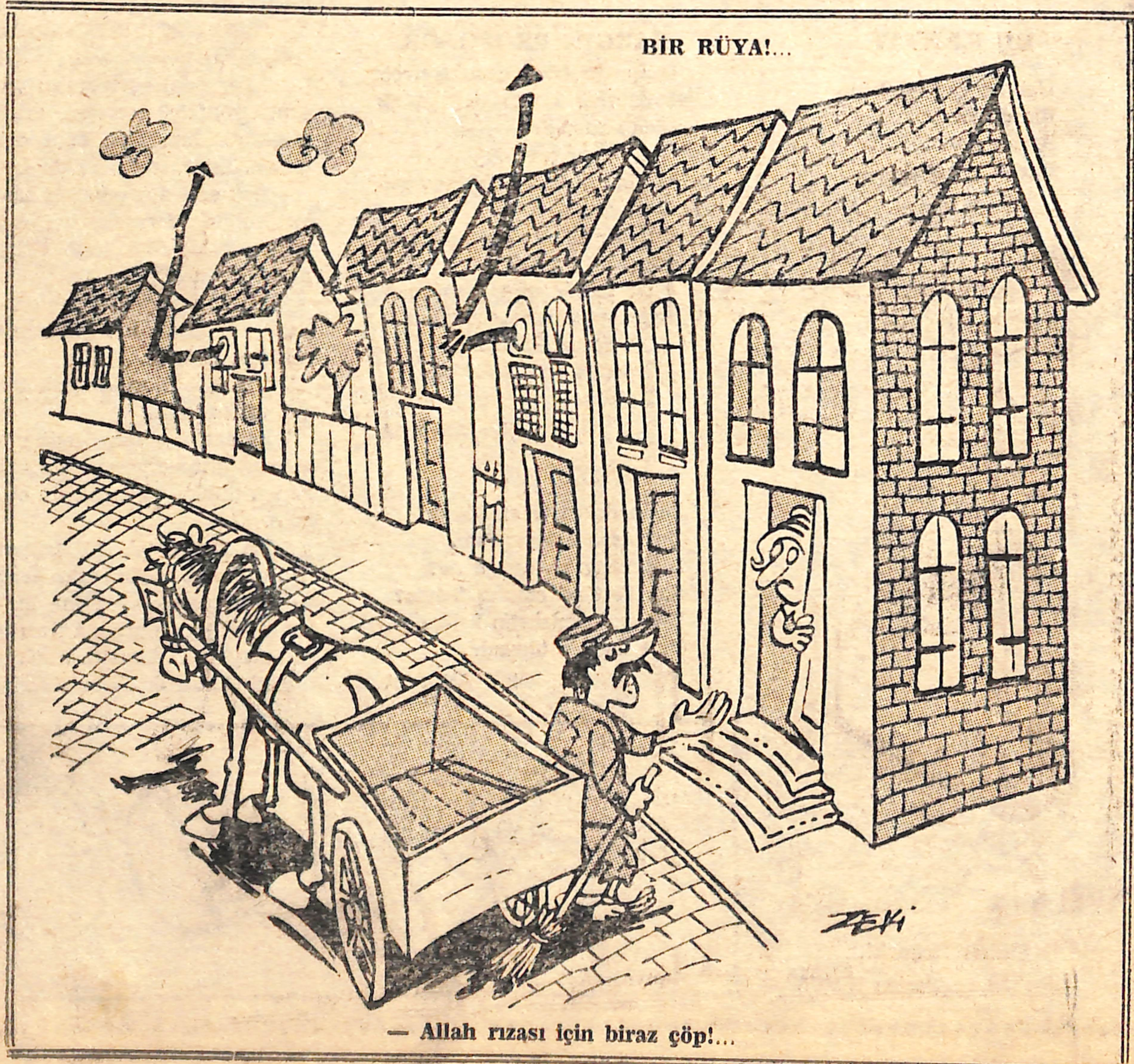
— Bu, bilgisizlikten değil memur bey, dedi, yersizlikten, yersizlikten...

Nail Tekin ÖNDER — Alsancak Ortaokulu Matematik Öğretmeni/İZMİR

— (Gazeteler)

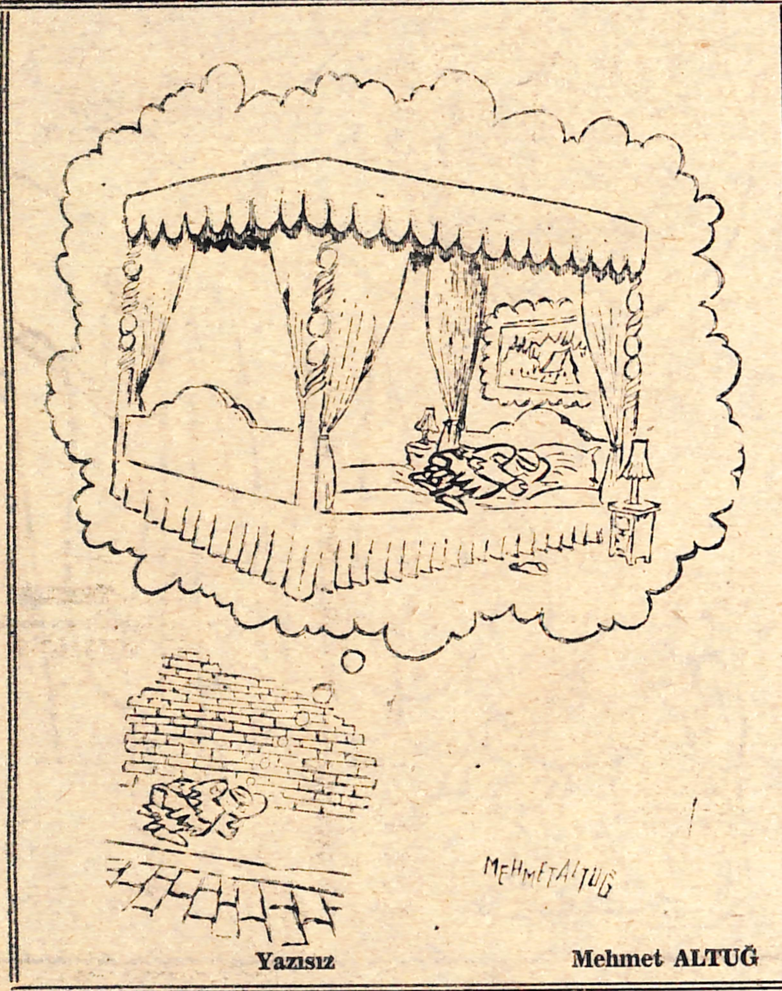

BİR RÜYA!...

— Allah rızası için biraz çöp!...

SİZİN İÇİN...

Yazısız

Mehmet ALTUĞ

HEDİYENİN DE BÖYLESİ

Kırk yaşıma basacağım yakında. Hala bekârım. Neden? Şimdi bunun sırrını size anlatacağım. Tüm yaşam boyunca ancak bir kez nişanlanabildim. Geçen yıl. Aşağı yukarı on aylık nışanlılık süresine rağmen nışanlımla birbirimize oldukça yabancıydık. Ben çekingen, o ise çok soğuktu.

Nişanlımın doğum günü yaklaşmıştı. Hediye almak gerekiyordu. Fakat ona bir türlü uygun hediye bulamıyordum. Uzun süre düşündükten sonra sonunda karar verdim: Ona bir çift eldivenle uzun bir mektup hediye edecektim. Mektubumun her satırında da güzel hediyeme değinecektim.

Düşündüğümü de yaptım. Yalnız eldivenleri aldığım mağazadan küçük kız kardeşim için de içi yünlü dışı ipek olan güzel bir kilot aldım. Fakat tezgâhtarın bir dikkatsizliği sonucu paketler değişmiş, ben de bu değişikliğin farkına varmamışım. Bu duruma göre kız kardeşim eldivenleri, nişanlım ise kilotu alıyor. Alıyor ama benim mektubum olmasa. O gün nişanlım hediyeyle birlikte mektubumu alıyor ve okuyor:

Sevgili Ayşe,

Sana nasıl bir hediye alacağımı uzun uzun düşündüm. Sonunda senin için çok pratik bir hediye buldum. Umut ederim beğeneceksin.

Aslında onu ilk kez giymende yanında olmamı çok isterdim. Hatta kendi ellerimle giydirmeyi tüm kalbimle arzu ederdim. Fakat biliyorsun biraz çekingenim. Baban kalkıpta oğlum bunun Avrupası yokmuydu, yoksa paran mı yoktu dese ben ne yanıt verebilirdim?

Kasten bir numara küçük aldım. Çünkü zamanla genişliyorlar. Aslında sıkı sıkıya oturması daha iyi, daha göz alıcı.

Eğer dar gelirse önce baban denesin. İstersen satın aldığım mağazaya git, tezgâhtar bey sana mutlaka yardımcı olacaktır. Hatta yinede olmazsa içine biraz pudra serpsin.

Uzun olanları da vardı. Fakat önümüz bahar. Baharları küçük ve kısa tiplerden hoşlandığımı da biliyorum.

Önce hakiki deriden olanını düşündüm, işlemeli ve motifli, fakat ben yinede bu delikli ve ipekliyi beğendim.

Eğer beni seviyorsan bu ilk hediyemi kaybetme, sevgilim. Özellikle davetlere gittiğinde sakın oturduğun yerde unutupta bırakma. Tam olarak giy, yani yarım yamalak giyme. Sonra uçlarını da katlama.

Çok acil durumlarda zaman kaybetmeyesin diye kasten ve özellikle fermuarlı aldım. Ayrıca çok sıcak havalarda çıkarıp eline alabilirsin. Göreceksin elde taşıması dahi sana nefis bir hava verecek.

En övülmeyecek yanıda - üzgünüm ve benim elimde değil - kısa sürede kirlenmesi. Çünkü bir çoklarının parmakları kirlidir.

Temizlenmesi de çok basit. Benzine batır, tak, güneşe çık ve kurulan.

Kısaca sevgilim, bütün bu özelliklerine rağmen yinede hoşuna gitmediyse, o mağazaya git. Adam sana elinden geleni mutlaka yapacaktır, bundan eminim ve sen de bana inan.

Ha sonra, eskidiği zaman kaldırıp atma, bana geri ver. Hiç olmazsa gözlük camlarını silerim.

Son olarak sevgilim, bir iki gün sonra seninle buluşalım. Hediyem mutlaka üzerinde olsun. Ona dokunmak için can atıyorum. Onu taşımakla beni mutlu edeceksin.

Uzun ömürler dilerim. Seni unutmayan — İLHAK

BU KENTTE

Herşey var bu kente
Biz de varız...
Bazan güler,
Bazan ağlarız!

Veysel KARASOY

DARGIN PROFOSÖR

Dargın profesör geceleyin bir ses duyarak uyandı ve yattığı yerden seslendi:

— Kim var orada?

— Kimse yok diye bir ses geldi dışarıdan.

Profösör öte tarafa dönerek yorganı başına çekti:

«Çok tuhaf» diye söylendi. «Bende hırsız var sanmıştım.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruçreis cad. Birlik Ap
D. Blok 14/13
Telsizler/ANKARA

DERTLİ

Sakın dokunma arkadaşım
Dokunsan ağlayacağım.
Diyeceksin ki, derdin ne?
Sen dert mi ararsın bende?
Bak şu memleketin haline.
Dert dediğin tümenle.

Vedat GÜRGÂN / ANKARA

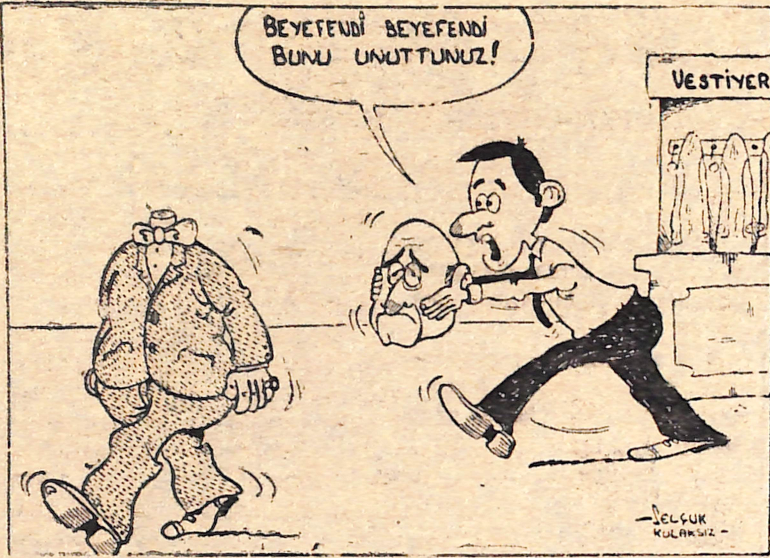

Sihirli Değnek!...

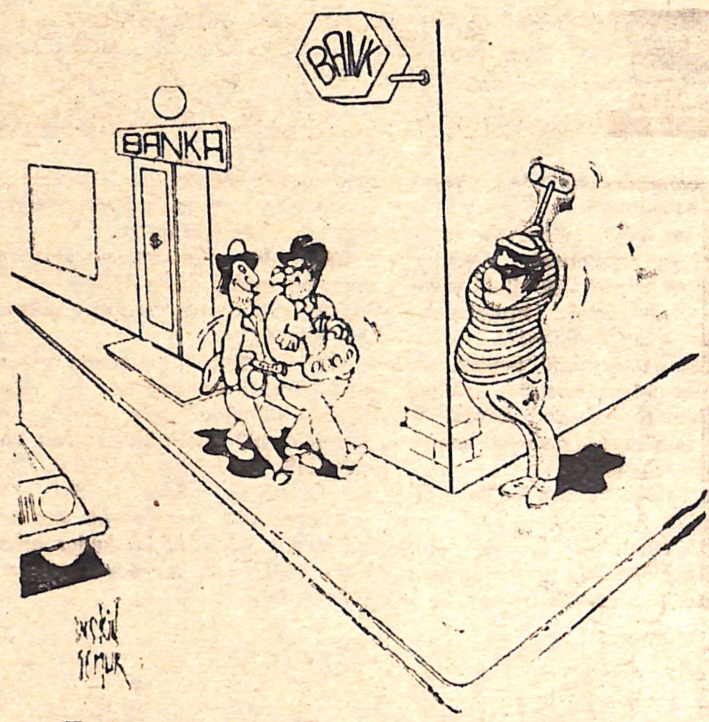
Seçkin TEMUR

Kemal AKKOÇ

Selçuk KULAKSIZ

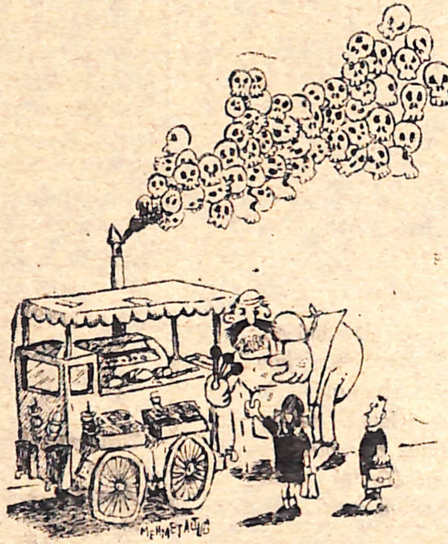
— Evet dostum, artık biz de köşeyi döndük sayılırız.

Seçkin TEMUR

DAĞARCIK

Fakir iki köylü vardı
Hep tarlada çalışırlardı.
Birgün yine tarlada çalışırken
Bitmişlerdi açlıktan yorgunluktan.
Doyurmak için karınlarını
Bir parça ekmek birkaç soğan
Tatlı gelirdi onlara baldan.
Biri kırdı yumrukla soğanı
Çekerek burunlarını, silerek gözyaşlarını
Başladılar yemeye şapur şupur.
Biri dedi bir soğan daha kır
Sonra birden sordu ötekine
Zengin olsan ne yerdin söylesene?
Diğeri düşünmeden dedi soğanın göbeğini
Sonra dedi ağzında lokması, peki sen ne
yerdin sen?
Öbürü büküp boynunu dedi
Bana ne bıraktın ki sen?

Hilmi KURT
Savaş Mah. Savaş Ap. 54 Sok. kat 3 No. 7
İskenderun

Yazısız Mehmet ALTUĞ

SİZİNKİ Mİ... BİZİMKİ Mİ?

Birgün bir deli çıkar
Doktora,
Der ayrılacağım eşimden
Besliyemiyorum onu ben.
Doktor alay eder onunla
Der, karın bizimkiler gibi
Tatlı güzel değil
Onun için mi ayrılacaksın?
Deli bu söze güler
Hem de gücenir.
Der, doktor bey bilmezsin sen
Alalım ikimiz de karılarımızı
Çıkalım
Yağmurlu bir günde
Sizinkinin makyajını, boyasını
Bizimkinin kirlerini temizlesin
Görelim ozaman sizin karı mı güzel
Yoksa bizimki mi ne dersin?

Hilmi KURT

AVARE OLMAYIN

Sivas ili, Divriği ilçesinin Kırkgöz köyü halkından onbaşı namı ile anılan Mehmet Ovacık hazırcevap bir insandı...

Adı geçen köyle komşuları Karaman köyü arasında mera ihtilâfı vardı. Her iki köy bu yüzden sık sık dövüşürlerdi... Yine bir gün Karaman köyünün çobanları Kırkgöz köyünün çobanlarını iyice dövmüşlerdi. Kırkgözlüler hiddetlenerek toplanıp Karaman köyünün çobanlarını dövmeye, dolayısiyle Karamanlılarla dövüşmek için toplanırlar...

İhtiyar onbaşı da onlara katılır. Komşuları, «Sen gelme onbaşı ihtiyarsın biz onların hesabını görürüz» derler. Onbaşı, «Olmaz ben de geleceğim» diye diretir. Komşular gelbe derlerse de o durmaz.

— Ben ihtiyar olmaya ihtiyarım sizler kadar vuramam. Lâkin ben de biliyorsunuz iyi küfür ederim. Siz küfüre avare olmayın sadece vurun küfür işini bana bırakın der...

Ali TUNA
Emekli Öğretmen/ERZİNCAN

KOVALAMACA

Bir sohbette beyler konuşuyordu:

— «Bence hakiki bir genç kız, asla erkek peşinde koşmaz.» dedi biri. «Siz hiç fare peşinde koşan kapan gördünüz mü?» diye de ilave etti.

Halûk DİKMEN
M T A Tunğsten Kampı
Keles/BURSA

VİZE VERME HİCRANA

Yalvarırım yar sana;
Bir şarkı söyle bana.
Bir şarkı söyle n'olur,
Vize verme hicrana.

Veysel KARASOY

TEMEL ATIYORMUŞ

Afacan, çakmak çakmak gözlü bir çocuk tatlı tatlı oynarken, oradan geçmekte olan yaşlı bir adam sorar..

— Ne yapıyorsun yumurcak?

— Şey amcacığım, temel atıyorum, büyüyünce mühendis olacağım da .

Kadir ESEN

Murat KÜRÜZ

Bir Çizerin Kaleminden

ORTASINI SEVERMİŞ

Celil Bozukzil, neden her şeyin ortasını seviyordu?.

«Celil de kim?... Severse sevsin, beni hiç ırgalamaz!» diyenler vardır elbet içinizde. Bir Celil yaşamaz mı acaba binde birimizde?.. Kuşkusuz yaşar değil mi?..

O halde gelin Celil'i tanıyalım!.. Neden her şeyin ortasını severmiş... Görelim bakalım! Acaba Ortaboylu, Ortaköy'lü, ortaokul mezunu olduğu için mi?

Neden kenarı varken cadde ortasından giderdi?...

Kendini otomobil sandığı için mi? Gol pozisyonuna giren futbolcu kaleye şut atarken «Orta yap ulan!» diye neden bağırırdı?...

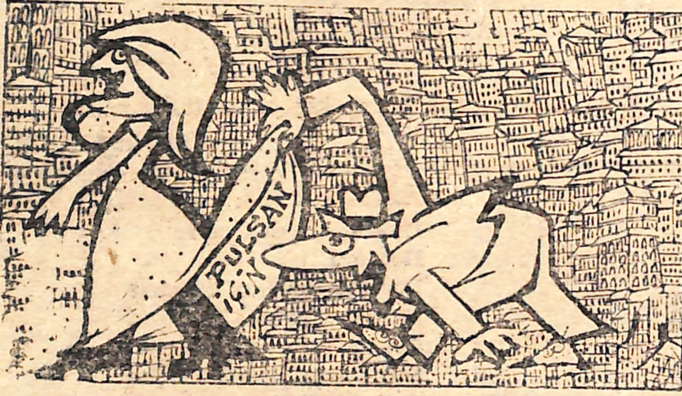
Gol olunca, topun ortaya konacağını bilmediği için mi?.

Ortada bir neden yokken karısını ikide bir neden döverdi?..

Kendisini ortada bırakıp gitmediği için mi?

«Yap bir orta» diye ocağa seslenen kahveci çırağını neden dövmüştü? «Celil abi gibi olsun!» dediği için mi? Bütün bu soruları ancak Celil açıklığa çıkarabilirdi. Gittim Ortaköy'e, buldum Celil'i!...

Yazının orta yerinden bir kaç satır okudu. «Benden bu kadar arkadaş» dedi «ben her şeyin ortasını severim!»

— Bira reklâmı bu kapağın altındadır!...

YUSUF VE İNSANLAR!

«Allah insanları çift yaratmış» derler. Bu, şu demek olsa gerek: İnsanlar çiftleşin! Evet ama, nasıl?

Kim tek başına yaşamak ister?. Bir kadının, bir erkeğe... Bir erkeğin de bir kadına gereksinimi vardır.

Bu kaçınılmaz zorunluktur! Şakir'de tek başına yaşamak istemiyor ama, ne yapsın?..

«Arasın» diyeceksiniz... Haklısınız belki!... «Arayan bulur» demişler... Şakir acaba aramadı mı?... Aradı kuşkusuz. Hem de nasıl? Gece demedi aradı, gündüz demedi aradı. Aradıkça inandı, insanları Allah'ın çift yarattığına. Hiç ama, hiç kuşkusu kalmadı bu konuda!...

Her kadının kolunda bir erkek, her erkeğin kolunda bir kadın. Çevresi mutlu veya mutsuz çiftlerle dolu. Demek ki neymiş?..

«Allah insanları çift yaratmış... Çift!» Peki, ya Şakir?... O, neden tek?... Yaşamında bir kez «Eşeklere mahsus» Yazılı duvara işedi bu yüzden İnsanlıktan çıktı mı yoksa?...

NEDEN OLMASIN?..

Sıcaklar bastırdıkça, bastırıyor!... Tıpkı, Trabzon futbol takımı gibi. İki puanı almadan insanın yakasını bırakmıyor.

Gazoz içiyorsunuz, ayran içiyorsunuz olmuyor. Serinlemek mümkün değil. Geçen gün, sıcaklardan öylesine bunaldım ki, gidip Sultanahmet parkında bir ağacın gölgesine oturmak zorunda kaldım. Vay efendim vay! Sen misin oturan?... Gelen tepeme yapıyor.. Giden yapıyor...

Ağaç değil, kuş yüznumarası! Kaç ağaç değiştirdim bilmiyorum ama, durumun değişmediğini çok iyi biliyorum. Sayın ilgililer, koskoca Sultanahmet parkında insanlara bir tek (Genel helâ)yı yeterli görürsünüz de bütün ağaçları, kuşların (Genel helâ) olarak kullanmasına nasıl göz yumarsınız?...

Ya da şöyle diyelim: Bu parka bir de kuşlar için (Genel helâ) yapılamaz mı?...

Aslında bu durumda ağaçlar da kuş helâsı olmuyor!... Çünkü, başımıza yapıyorlar, üstümüze - başımıza!...

LÂF VE ÇOCUK

Yürü yavrum
Yürü!
Yürüdü çocuk!
Bir ayda
Beş pabuç
Sürüdü çocuk!
Oku yavrum
Oku!
Okudu çocuk!
Okulda demirbaş
Oldu çocuk!
Çalış yavrum
Çalış!.
Çalıştı çocuk!
Açlığa böyle
Alıştı çocuk!
Evlen yavrum
Evlen!
Evlendi çocuk!
Perişan oldu
Kin'lendi çocuk!

∴

Lâf ile
Yürümez işler!
Sizi
Dinlerdi de
Ne oldu çocuk?

∴

O şimdi
Bir sirk'te
Palyaço
İsmi (Boncuk!)

KİM HAKSIZ?

Şu, Kırmızı burunlu adam
Neden İçiyor?.
Zevkten içse,
Dört köşe olur.
Dertten içse,
İçmek te bir dert!
İnsan alkolik olur.
Neden içiyor acaba...
Neden?
Elinden gelse,
Hiç çıkmayacak
Meyhaneden!
Yakınmıyor da
Üstelik halinden!...
Ama neden?.
Eve kör - kütük
Dönerken...
Elindeki paketi
Düşürüyor birden!...
Ama hangisini
Alsın yerden?
Çift görüyor çünkü
Kırmızı, burunlu
Adam!.
Birini alsa..
Ötekini neden bıraksın
Başkalarına?...
İkisini de almak
Olanaksız!...
Nasrettin Hoca misâli
O da haklı!.
Peki, kim haksız?.

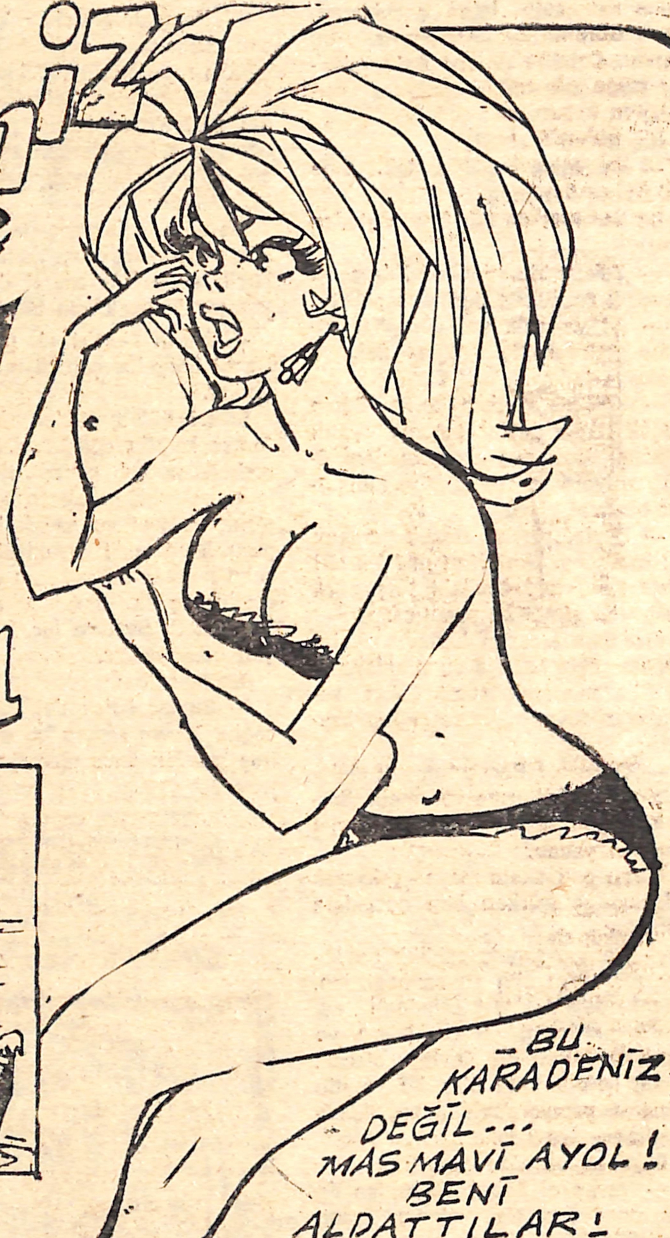

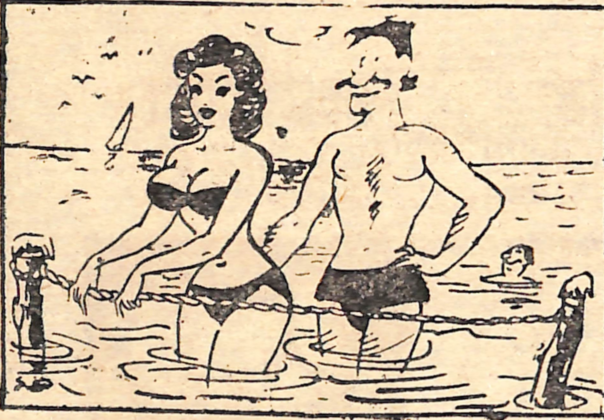

deniz ve kadın!

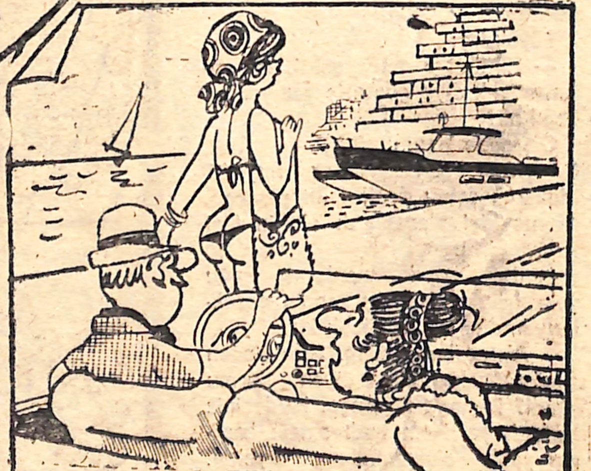

– İPİ GEÇME, TEHLİKELİDİR.
– BOŞVER! SEN DAHA TEHLİKELİSİN. BEN EVLİ BİR KADINIM!..

– HELE BİR ARABAYA AL!.. BENDE SENİ AYAĞIMIN ALTINA ALIRIM HERİF!

NİNEMİN bir sözü vardı: «Gökten halka yağsa yoksulun boynuna geçmez!» derdi. Bu söze ayet gibi inanmıştım yıllar yılı. Ne var ki, küçük oğlan devlet parasız yatılı sınavını kazanınca bu inancım sarsıldı azıcık. Sonunda halkalardan biri de bizim boynumuza takılmıştı demek. Postacının getirdiği sınav sonucunu bildiren yazıyı bir utku bayrağı gibi sallayarak eve girdim. Karımı, kaynanamı ve beş çocuğumu karşıma alıp sıkı bir söylev çektim önce:

— Bu gördüğünüz kâat, devlet babamızın eninde sonunda biz yavrularına da yardım elini uzattığının belgesidir. İşte çocuklarım, demokrasi budur. Atalarımız, bu vatan ve millet uğruna Sakaryalar'da Dumlupınarlar'da canlarını verdiler.

Kaynanam korkuyla:

— Ne olmuş evlâdım, dedi? Yine Kıbrıs mı karışmış?

Bu kocakarı da lâfı hep şeyinden anlar.

— Yok valde, dedim, Kıbrıs işi şimdilik sessiz ve derinden gidiyor.

— İyi ya evlâdım, yüreğimi ağzıma getirdin. Ne o öyle Sakarya makarya lafları.

— Korkma valdeciğim... Senin küçük torun devlet parasız yatılı sınavını kazanmış da çocuklara öğüt veriyordum devletimize minnettar olsunlar diye.

— Devlet yatısız sınavlı parasını mı kazanmış, kim? Nuri mi? Oh oh! Maaşallah, tebarekallah! Kaç lira veriyorlar şimdi bu yumurcağa?

Kızdığımı anlayan karım annesini kenara çekip konuyu onun anlayacağı dille anlatmak istedi. Fakat kadıncağız duyar duymaz çığlığı bastırdı:

— Olmaaaz! Ben torunumu elâlemin yatılı okullarına veremem. Bardak kadar çocuğun ne işi varmış yatılı okullarda?

Karım onu susturmaya çalışarak odasına götürürken ben çocuklara döndüm:

— Görüyorsunuz, cahillik ne kadar zor. İbret alın anneannenizden. İşte kardeşiniz Nuri cehaletin karanlık perdesini yırtıp bizlere ve yurduna yararlı bir evlât olacak. Şimdi hep birlikte bize bu mutlu günü yaşatan devletimize, hükûmetimize dua edelim.

Büyük oğlan söze karıştı:

— Yavaş ol baba! Yağcılığın da bir sınırı var. Ne olmuş yani, Nuri bileğinin hakkıyla sınav kazanmışsa. Bunun için bir de dua mı edeceğiz?

Büyük kız:

— Hıh! diye omuz silkti. Biz kazanamadık diye gösteriş yapıyorsun değil mi?

Ortanca oğlan:

— Yani biz kazanamaz mıydık? Mübarek sınav değil milli piyango. Altmış kişi alacaklardı altıbin kişi sınava girdi.

— Üstelik kazananların çoğu yoksul belgesi almış zengin çocuklarıydı, diye atıldı küçük kız.

— Yeter be; dedim. Size neden sınavı kazanamadınız diyen oldu mu şimdi? Piyango miyango, kardeşiniz kazandı ya. Hem hadi sınavı kazanıp yatılı okuyamadınız diyelim. Peki gündüzlü okutmak istedim mi sizi? Hanginiz orta ikiden yukarıya çıkabildiniz?

İçerden dönen karım çocukları savundu:

— Hangisinin defter kitap parasını zamanında verebildin? Büyük oğlana mandolin alamadın da çocuk müzik dersinden belgelendi, unuttun mu? Kızlar dersen partal giysileriyle arkadaşlarının arasında küçük düşmek istemediklerinden okulu bıraktılar.

Efendim, çoluk çocuğa bu kadar yüz vermeyeceksin. Verirsen işte böyle evde bile anarşi doğar. Tartışmayı kesmek için büyük oğlana:

— Yarın Nuri'yi al, git okula. Hangi belgeler gerekliymiş öğren, dedim.

Ertesi gün çocuklar okuldan bir tomar kâğıtla döndüler: Nüfus sureti, ikâmetgah senedi, iyi huy kâğıdı, savcılıktan alınacak sabıkasızlık belgesi ve sağlık kurulu raporu. Yani oniki yaşındaki çocuğun sabıkası var mı yok mu öğreneceğiz, sonra da mahalle muhtarına beş kâğıdı bastırıp bir iyi huy kâğıdı çıkartacağız.

Büyük oğlan:

— Bunlar kolay da, dedim, şu sağlık kurulu raporu biraz yaş. Onbeş günden önce alamayız. Hükümet tabibinden alsak olmuyor muymuş sağlık raporunu?

— Neden olmasın, dedi karım. Ötekilere hep hükümet tabibinden almıştık ya.

Büyük oğlan:

— Olmazmış, dedi. Mutlaka sağlık kurulundan olacakmış.

— İyi ya gündüzlü okuyacaklar neden kurul raporu almıyor?

— Ne bilirim ben canım. Git onlara sor.

Öyle ya, ne bilsin çocuk. Hadi bizim Nuri'de kellik, körlük varsa... Devlet çürük yurttaşını neden bedava okutsun? Çocuğumuzu parasız okutacak ya, bunca zahmete katlanacağız elbet.

Ertesi gün Nuri'yi alıp gittim hastaneye. Oniki gün sonrası için gün verdiler. Oniki gün sonra gidip erkenden bütün polikliniklere kaydımızı yaptırdım. Saat onbire doğru doktor beyler teşrif ettiler. Hastadan çok kurul raporu için gelen var. Kimisi şoför ehliyeti alacak, kimisi okula gidiyor, kimisi belediyenin açtığı çöpçülük sınavına katılacak. «Ne alâ memleket!» dedim içimden. «Yurttaşın sağlığına büyük değer veriliyor. Çürük adamı çöpçü bile yapmıyorlar. Aklını başına toplasa da sağlam kalsaydı.»

Kurul raporu alacaklara öncelik tanıdılar. Girdik dahiliyecinin yanına. Onar onar içeri alıyorlardı. bey gazetesini okurken hademe kâğıtlarımızı doldurup hazırladı. Bir-kaç dakika sonra doktor bey lütfen mübarek yüzlerini bize gösterip «Bir şikâyeti olan var mı?» diye sual buyurdular. Şikâyetçi olmak kimin haddine. Doktor beyin yine lütfen parafe ettikleri kâğıtları alıp dışarı çıktık. Az sonra cildiyecinin hademesi kurul raporu alacakları çağırdı. İtişe kakışa içeri doluştuk. Cildiyeci neyse ya hademesi çok sert. Askerliğini çavuş olarak yapsa gerek. Hepimizi tek sıralı safta dizdikten sonra sağ tarafa geçip hizayı istikameti kontrol etti. «Ben kendim için değil çocuk için geldim, çocuk dışarda kaldı!» diyecek oldum bir parladı ki ödüm koptu. Doktor da kızdı benim itirazım:

— Be adam! diye bağırdı. Burayı özel muayene yeri mi belledin. Sizinle teker teker uğraşmaya vaktim mi var benim? Muayene olacaksan adam gibi sıraya gir.

Sonra kalkıp pencerenin önüne gitti. Oflayıp puflayarak dışarıyı seyre koyuldu. Hademe:

— Kollarınızı dirseklere kadar sıvayın! Komutunu verdi. Sıvadık.

— Pantalon paçalarınızı yukarı çekin! dedi. Çektik.

— Ellerinizi avuç içleri aşağı gelecek biçimde öne uzatın! dedi. Uzattık.

— Parmaklarınızı aralayın! dedi. Araladık.

— Tamam, çıkabilirsiniz! Ben kâğıtlarınızı dışarı getiririm. dedi.

Böylece cildiyeci - daha doğrusu cildiyecinin hademesi - de muayenenizi yapmış ve hepimizin sağlamlığını onaylamıştı. Günahı boynuna, bizi dışarı çıkarmasından pirelendim. «Besbelli kâğıtlarımızı da hademe imzalayacak.» diye düşündüm kendi kendime.

Hariciyecinin yanına girerken yine çocuğun yerine ben muayene olmayayım diye onu soktum içeri! Ben dışarda bekledim. Az sonra iki gözü iki çeşme çıktı oğlan.

— Ne oldu ulan, dövdüler mi?

Hıçkırarak elindeki kâğıdı uzattı, Hariciye bölümüne «ÇÜRÜK» yazılmıştı. Kâğıdı alıp daldım içeri. Doktor kavlak kafalı, sinirli biri. Zaten bu hastane doktorlarının şöyle güler yüzlülüsüne hiç rastlamamışım ki. «Ne bu lâubalilik?» der gibi dik dik baktı. Kâğıdı uzattım:

— Efendim, rapor...

— Ne olmuş rapora?

— Çocuk... Çürük yazmışsınız da...

— Haa, o mu? O çocuk yatılı okuyamaz.

— Neden acaba?

— Sağ bacağı bir santim kısa.

— Ama doktor bey, ben...

Hışımla yerinden fırladı:

— Aması maması yok Okuyamaz dedim, o kadar! Allah Allah! Yaav sizin özel doktorunuz mu var burda be? Gelmiş bir de hesap soruyor. Devletin okulları dârüleceze mi? Sakat sakat girecek okula, ondan sonra efendime söyleyim üç gün sonra çıkıp geleceksin «Efendim

AKŞEHİR'Lİ KARİKATÜRCÜ gözüyle NASREDDİN HOCA

Sezer odabaşıoğlu

benden eğitimi dersine giremiyecek, rapor verin» diye.

Doktorun söylevi bitmeden hademe bir omuz vurdu, kendimi kapının önünde buldum. Oğlana:

— Üzülme yavrum, dedim. Adamın bir bacağı kısa diye okutmazlık etmezler herhalde. Biz öteki doktorları görelim de olmazsa buna bir daha geliriz.

Sıra göz uzmanındaydı. Sırası gelince çocuğu çağırdılar. Bir iki dakika sonra yine ağlıyarak çıktı. Gözcü de «ÇÜRÜK» yazmıştı. İçimde birşeyler kırıldı. Umutsuz, yine kâğıdı alıp içeri girdim. Göz doktoruna:

— Benim çocuk, dedim, yatılı okuyacaktı. Çürük demişsiniz.

— Derim tabii, diye parladı adam. Sağlam mı diyecektim çürük göze.

— Ama bugüne değin hiç rahatsızlık çekmedi.

Başını iki yana sallayıp cık cık etti.

— Yaav, siz ne lâf anlamaz adamsınız be! Mesleğimi bana sen mi öğreteceksin. Yarın çocuğun okula kaydolacak, sonra hadi bakalım ilâç parası, gözlük parası diye devleti bir sürü zarara sokacak. Hatta tutturacaksınız «Benden eğitim dersine girmemesi için rapor» diye. Olmaz kardeşim, okuyamaz çocuğun. Hadi çık dışarı, meşgul etme beni.

Perişan bir halde dışarı çıktım. Çocuk hâlâ ağlıyordu. Ensesine bir şaplak vurdum.

— Ağlama ulan. Yatılı okutmadılarsa ben okuturum. İş inada bindi nasıl olsa. Borç harç demeyip okutacağım seni.

Sen tut onca kişinin arasında sınavı kazan, sonra böyle şeyin şeyi gibi orta yerde kal. Dokunsalar ağlayacaktım.

Gidip ortaokulun birine yazdırdım oğlanı. Avuç dolusu para verip kitabını, defterini, üst başını aldık. Okula başladı.

Bir ay geçti geçmedi, bizim Nuri bir akşam dayattı «Okula gitmiyorum» diye.

— Neden gitmiyorsun oğlum?

— Beden eğitimi dersinden korkuyorum. Öğretmen boyum kadar kasadan takla attırıyor.

— Sen de atıver.

— Nasıl atayım baba, ben cambaz mıyım?

— Atlayan nasıl atlıyor peki?

— Kimse atlayamıyor ki. Sınıfın yarısı «Beden eğitimi dersine giremez» diye rapor aldı.

— Öteki yarısı?

— Öteki yarısı da kasadan atlayamadığı için her ders dayak yiyor.

— İyi ya, sana da rapor alırız. Nasolsa çürük çıkmıştın.

Ertesi gün okuldan izin alıp kâğıtlarımızı hazırlattık. Gittik yeniden hastaneye. Beden eğitimi dersinden bağışlanması için yine sağlık kurulu raporu gerekiyormuş. Fiş aldık, para yatırdık, yazıldık, çizildik ve devlet babamızın biz yavruları için kurduğu hastanede muayene olabilmeye hazır ve nazır duruma geldik. Göz doktoru yine asık suratla karşıladı bizi. Oğlanı iskemleye oturtup karşıdaki işaretlerden birikisini gösterdi. Sonra:

— Maşallah, turp gibi! dedi. Yatılı okula mı verecektiniz?

— Hayır dedim, beden eğitimi dersi için...

— Hiç bir şeyi yok.

— Ama daha önce bozuk demiştiniz gözlerini.

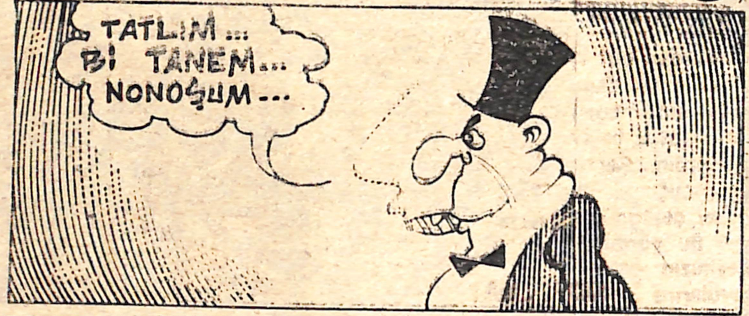
— Evet, hafif bir miyopluk var ama gözlükle telâfi edilebilir. Beden eğitimi için engel değil.

— Acaba rica etsem...

— Ne diyorsun efendiii Sen türkçe anlamıyor musun? Bana görevimi kötüye mi kullandıracaksın?

Ayağımı sürüyerek dışarı çıktım.

Çılgın Melos — NURİ

Oğlan da arkadan. Son umut hariciyecideydi. Öğleye doğru sıramız geldi. Girdiğimizde doktor yorgun yorgun esniyordu. Kâğıtları uzattım.

— Nesi var? diye sordu.

— Sağ bacağı bir santim kısa da...

— Eee... nolmuş?

— Beden eğitimi dersine girmemesi için rapor rica edecektik.

Aşağıdan yukarı şöyle bir baktı:

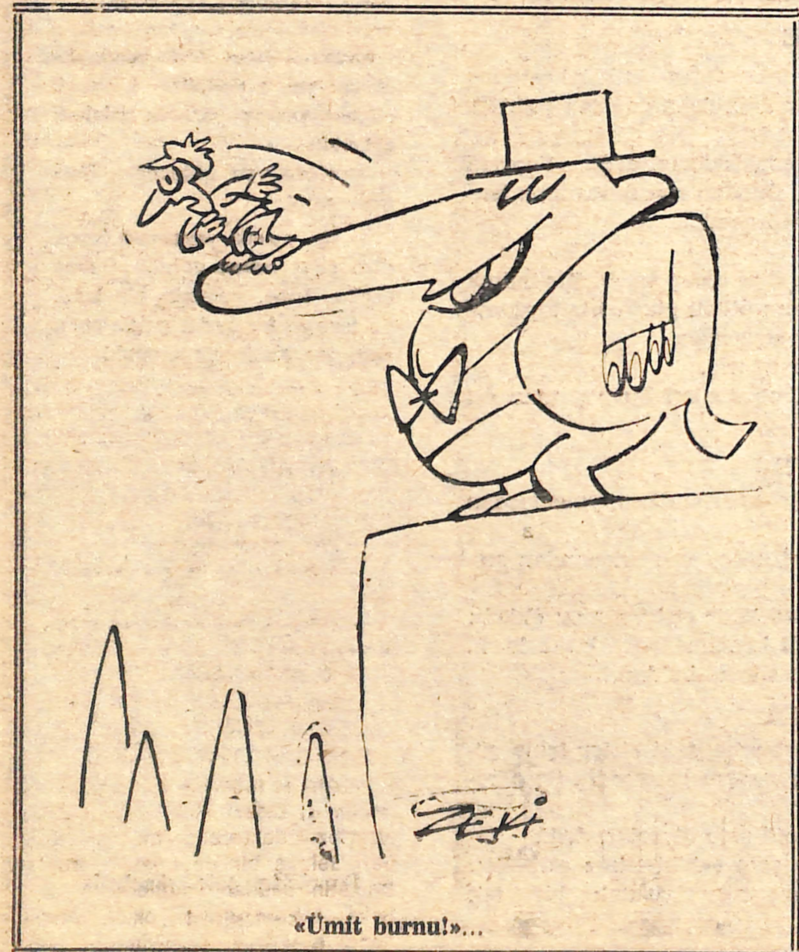
— Yaav, siz ne biçim babasınız? Bu yaşta çocukları dalavereye alıştırıyorsunuz. Bacak kısalığıyla beden eğitimi dersinin ne ilgisi var?

— Ama siz daha önce...

— Bak şuna! Daha konuşuyor! Atalarımız ne demiş? «Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur!» dememişler mi? Girecek çocuğun beden eğitimi dersine.

Siz olsanız ne yapardınız bu durumda? Hah, işte onu yaptım. Karakol, savcılık, mahkeme... Şimdi cezaevindeyim. Oooh be, dünya varmış!...

Cafer ÖZKAN

«Ümit burnu!»...

NASIL?

Bir köy yolunda arabasını durduran Parisli, karşısına çıkan köylü kadına sordu:

— Saint - Flour'a nereden gidebilirim?

Kadın hayretle:

— Bilmiyor musunuz, dedi.

— Hayır.

— İnsan bilmediği yere nasıl gider mösyö!

MUTLULUK

Üç senelik evlilikten sonra, bir gün karısına:

— Beni çok mutlu ettin, dedi, umarım sen de mutlusundur.

— Tabii, dedi kadın, neden sordun?

— Çok az kavga ediyoruz da ondan!.

*** Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası ***

Sahibi: **Ergin ORTAÇ,** yazı işlerini fiilen idare eden: **Ergin Ortaç,** dizildiği ve basıldığı yer: **Akbaba Matbaası, İDARE YERİ:** Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3, İstanbul. **Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 250 kuruş. İLÂN TARİFESİ: Kapak iç**leri sütun santimi 60.— TL. İç sayfalar sütun santimi 65.— TL. **ABONE FİYATLARI,** Yurt içi: Yıllığı 125.— TL. Altı aylığı: 62.50 TL. Yurt dışı: Yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

Dağıtım: Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

Yazısız

KORKMA!

Mösyö ile madam otomobille geziyorlardı. Tehlikeli bir yokuşta arabanın freni iş görmez hale gelince arabanın hızı arttı. Kadın korkuyla bağırmağa başladı. Eşi:

— Hiç korkma, dedi, ben yolu iyi tanırım, aşağıda stop edecek bir yer var!

TAŞ

Köylünün kapısına dayanan turist:

— Şikâyetçiyim, dedi, köşeyi dönerken oğlunuz bize taş attı.

Köylü sordu:

— Taş, bir yerinize geldi mi?

— Hayır.

— Öyleyse, atan benim oğlum değildir!..

DUA

Küçük kız ilk defa kiliseye gidiyordu. Sıra duaya gelip, herkes diz çökünce:

— Neden çömeldiler? diye s

— Neden çömeldiler? diye sordu annesine.

Kadın alçak sesle:

— Görmüyormusun, dua ediyorlar, dedi.

Annesile babasını yatak odasında bu pozda çok gören kız:

— Ne, dedi, gecelik giymeden mi?

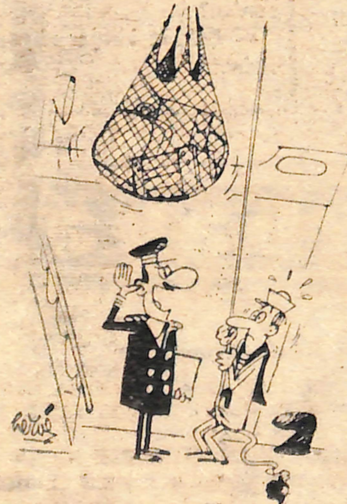
AŞK

Henri Regnier'e dostlarından biri:

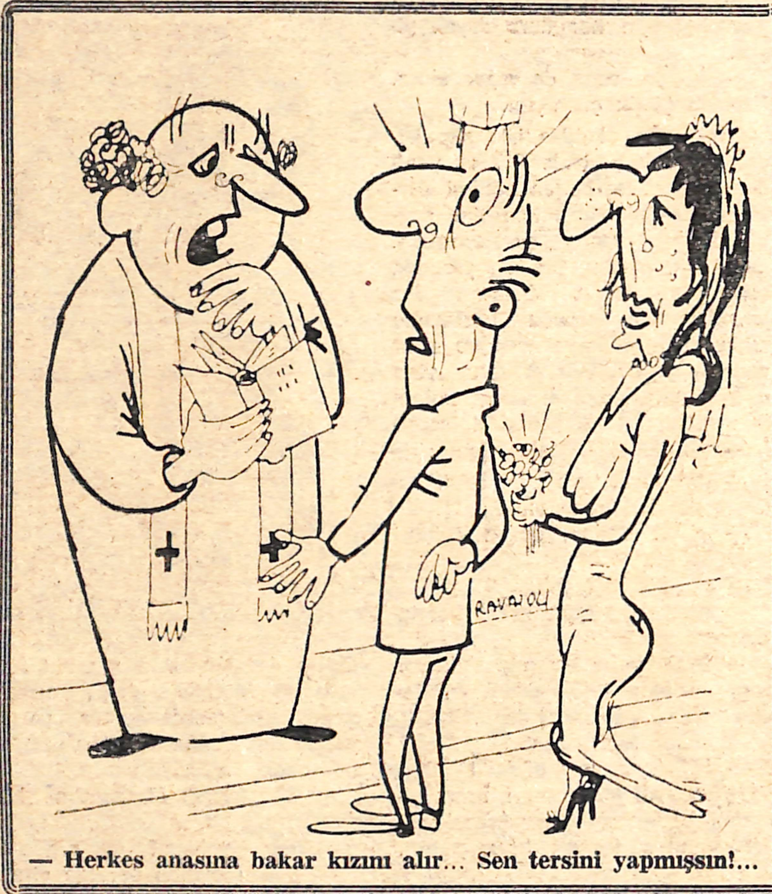
— Aşk ebedidir, dedi.

Yazar, gülerek:

— Evet, yalnız, devam ettiği süre, diye cevap verdi!.

— Selâm dur!...

— Herkes anasına bakar kızını alır... Sen tersini yapmışsın!...

PROJE

Akıl hastahanesi müdürü, doktorların artık iyileştiğine rapor verdikleri hastayı son bir defa daha odasına çağırttı. Ona bazı sorular sordu:

— Yakında hastahaneden çıkacaksınız, dedi. Yepyeni bir hayat başlıyacak sizin için. Bundan memnunsunuz herhalde. Her hangi bir proje yaptınız mı?

Bir an düşünen hasta:

— Oh, bir sürü projem var, diye cevap verdi. Bir hukuk doktoru olduğuma göre, yaptığım etüdü güçlü bir topluma hitap eden yüksek bir konseye sunacağım.

Sonra, hayale dalar gibi bir tavırla.

Büyük, çok büyük ve son derece güzel bir çöp tenekesi taslağı yaptım, diye ekledi.

ŞEMSİYE

Bir kadın, otobüsten inmeğe hazırlanırken, yolculardan biri:

— Madam, şemsiyenizi unuttunuz, diye arkasından seslendi.

Kadın şemsiyesini alarak teşekkür etti ve şunu ekledi:

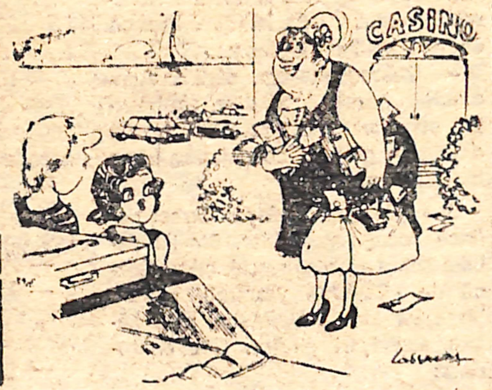
— Onu kaybetseydim kendi kendime çok kızacaktım. Düşününüz, onu daha bu sabah trende buldum!

HAYALET

Bir turist, İskoçya'da ıssız bir dağdaki sisler içine gömülmüş uğursuz görünüşlü bir şatoyu geziyordu. Şato sahibine:

— Sizin şatonuz için hayaletli şato diyorlar, dedi.

— Olamaz böyle şey! diye şato sahibi itiraz etti. Ben burada üç yüz seneden beri yaşıyorum ve daha bir tek hayalete bile rastlamadım!...

— Çocuklar bavulları indirin. Bir hafta daha kalıyoruz!

YAZIK

İki genç kız konuşuyorlardı. Biri:

— Biliyormusun, ben sevdim ve sevildim, dedi.

— Ne kadar da şanslısın! diye diğeri cevap verdi.

— Ne yazık ki, hiç değilim.

— Niçin.

— Çünkü, sevdiğim erkek başka, beni seven erkek başka!

* * *

HEDİYELİK

Babacan bir adam postahaneye girerek 1 franklık bir pul istedi. Memur ona pulu uzatacağı zaman, sıkılgan bir tavırla:

— Acaba üstündeki fiatı silebilirmisiniz, dedi. Hediye olacak tal...

* * *

ÖNCELİK

Paris — New York uçağındaki bir yolcu yerinden kalkarak pilotun yanına gitti ve silahını çekerek:

— Havana'ya gideceğiz, diye emir verdi.

— Ne yazıkki yapamam bunu, diye pilot cevap verdi. Onbeş dakika önce, yanında bir bomba taşıyan bir kadın geldi, onun emri ise Kahire'ye gitmek!...

— Gençliğin çok güzelmiş karıcığım!...

düşünmeyin

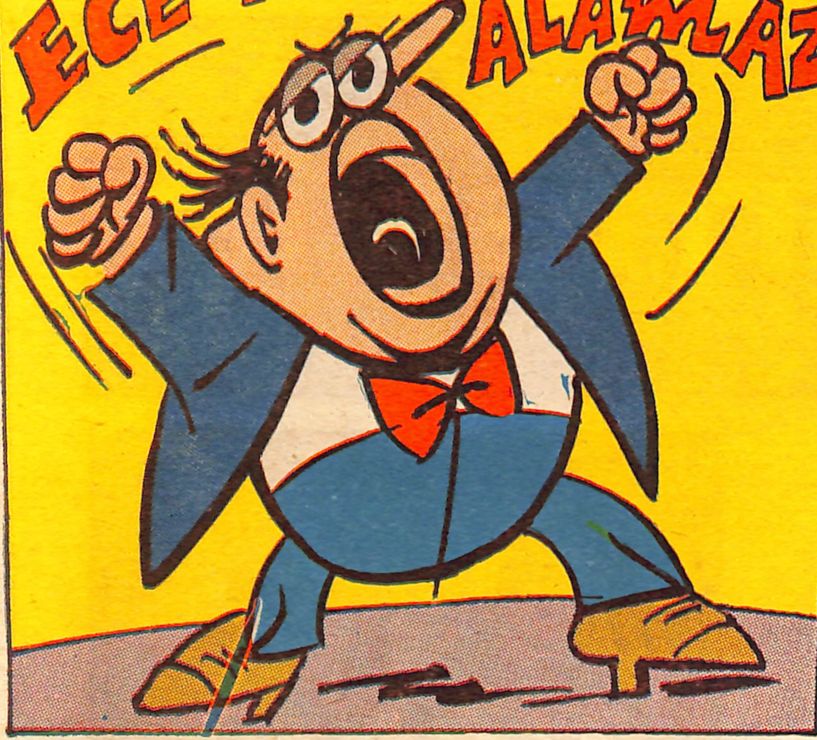

ZİRAAT BANKASI

her yerde
her zaman

SİZLERLE

Ak—169

Akbaba

TUTAR MI HOCAM?

